

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

TOMÁŠ PRAVENEČ

I. A TŘÍDA V KOPAČKÁCH Z LIGY MISTRŮ

ROZHOVOR

GRASSROOTS TRENÉR PFS LUBOŠ ZÁKOSTELSKÝ

MLÁDEŽ

TIPY: JARNÍ A LETNÍ FESTIVALY PRO MALÉ I VELKÉ DĚTI

KVĚTEN 2018 | ZDARMA

182204

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská

str. 2–5

ROZHOVOR

GRASSROOTS TRENÉR FAČR
A PFS LUBOŠ ZÁKOSTELSKÝ

str. 8–9

TÉMA

FOTOREPORTÁŽ: EFEKTIVNÍ
FUNKČNÍ TRÉNINK V PRAXI

str. 16–18

CIZINEC

ALEXANDRU ZOREA,
MOLDAVAN Z DOLNÍCH CHABER

EXTRA

str. 6–7

ZA MODŘANY V KOPAČKÁCH Z LIGY MISTRŮ

HISTORIE

str. 10–12

OSMAŠEDESÁTÝ VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU
JOSEF JURKANIN

ZÁKOUTÍ

str. 13

KDYŽ NUSLE VÁLELY NA BĚLCE

MLÁDEŽ

TALENT ALI MŮFTŮLER Z PŘEDNÍ KOPANINY str. 14
PFS V AKCI str. 20–21

TRÉNINK

str. 22–23

TÝMOVÝ HERNÍ VÝKON

KLUB

str. 24–25

SK ČECHIE UHŘÍNĚVES

CIVIL

str. 26–27

SRŠEŇ LUBOMÍR JANDOUS

FOTO MĚSÍCE

str. 28

+ WEB PFS

EDITORIAL

Vážení fotbalisté,

pokud jste tak v minulosti již neučinili, zastavte se na některém z rodinných a sportovních festivalů, které se v Praze na jaře a v létě konají.

Nejenže budete moci sledovat různé kousky s fotbalovým míčem, ale v případě většího zájmu se od poplaných osob mnohé dozvíte a v neposlední řadě budete mít možnost porovnat, jak si Pražský fotbalový svaz i účastníci z řad klubů hlavního města vedou v konkurenci ostatních sportů či volnočasových aktivit.

Za mě, jak je teď moderní říkat, nebo spíše z mého pohledu jsou tyto akce fajn. Každý návštěvník Ratolest Festu či Kašpárkohraní spojí příjemné s užitečným, ať už vyrazí s rodinou nebo jen tak sondovat, co se děje v okolí, a ochutnat něco dobrého.

Nevěříte? Jděte se přesvědčit sami. Prostory svazu poznáte snadno podle typických barev a také toho, že u nich nikdy není pusto a prázdno.

Úspěšný závěr jarní části přeji!

Lukáš Vrkoč
vedoucí redaktor

PARTNER MLÁDEŽE:

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK IX. – KVĚTEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | VEDOUcí REDAKTOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Pavel Jiřík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541
| FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: Pavel Jiřík st.

JAK NA DĚTI? NEPŘIKAZOVAT, NECHAT JE TVOŘIT!

S GRASSROOTS TRENÉREM PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU LUBOŠEM ZÁKOSTELSKÝM NEJEN O STAVU FOTBALOVÉ MLÁDEŽE

Jako Grassroots trenér PFS Luboš Zákostelský zajišťuje bezproblémový chod svazových akcí.

LUBOŠ ZÁKOSTELSKÝ žije mládežnickým fotbalem. Doslova. Grassroots trenér mládeže pro Prahu má ve své kanceláři v sídle Pražského fotbalového svazu zdi polepené velkými archy papírů, které jsou hustě popsané všemožnými mládežnickými akcemi, které se chystají. Besedy, nábor, turnaje, výběry a spoustu dalšího. To je Zákostelského denní náplň. „Baví mě to víc a víc,“ tvrdí bývalý ligový útočník.

■ Často se říká, že je to s mládežnickým fotbalem v Česku špatné. Vy se jím zabýváte každý den. Jaký je váš názor?

Když můj syn před patnácti lety začínal hrát fotbal na Slavii a porovnáme to s dnešní dobou, tak se péče o mládež ve všech směrech diametrálně zlepšila. Neviděl bych to tak černě, ale je pravda, že ve srovnání s vyspělými fotbalovými zeměmi zaostáváme. Říká se, že na tom mládež není dobře, ale méně se řeší, že se odpovědní lidé snaží opravdu pracovat: nastartoval se nějaký způsob trénování mládeže, které vytváří kvalitní zázemí, což je samozřejmě potřebné. Uvidíme, za jak dlouho a jak se tohle všechno projeví, ale věřím, že se to promítne do kvality reprezentace. Musíme si přiznat, že nám momentálně opravdu špičkoví hráči chybí.

■ Kdy se podle vás v Česku najde na správný model, o kterém mluvíte?

Nechci to specifikovat časově, ale ať se před třemi, pěti lety pracovalo nějak, vždycky se věřilo, že je to ten správný model. Čas a srovnání s nejlepšími fotbalovými zeměmi ukáže, jak si stojíme.

■ Nejčastěji se mluví o reprezentačních výběrech. Ale není důležitější zaměřovat se na mládežnické projekty, aby se pak v reprezentaci mělo s kým pracovat?

Souhlasím. Souvisí to s tím, že FAČR zvětšila počet Sportovních středisek mládeže, kterých by mělo být až devadesát. Potřebujeme mít dole širokou základnu, z ní pak generovat kvalitu. Dříve bylo hodně Sportovních center mládeže, která byla určena pro hráče v dorosteneckém věku, ale zespodu přicházelo málo

to funguje velmi dobře. Máme město rozdělené na čtyři části, v každé je šestnáct klubů. Na jednu část jsou tři trenéři, kteří skautují hráče a vybírají si z nich. Troufnu si tvrdit, že o Praze máme velmi dobrý přehled.

■ Vy jste šéf všech mládežnických projektů v Praze? Nebo jen dohled? Jaká je přesně vaše role?

Jsem spíš organizační pracovník, zajišťuji servis, abychom měli hřiště, dresy, balony, místa, kde pořádat kempy. Je toho opravdu hodně. Celé to má na starosti Komise mládeže, jednou za měsíc se scházíme a rozdělíme si úkoly, kdo za co zodpovídá.

KDO JE LUBOŠ ZÁKOSTELSKÝ

Padesátiletý exligový útočník, autor 26 ligových branek (168 startů), pracuje na Pražském fotbalovém svazu jako Grassroots trenér mládeže. Na starosti má manažerskou práci spojenou s mládežnickými projekty a výběry. Má nejvyšší trenérskou profilanci UEFA, po konci kariéry, v níž hrál za Bílkovice, Vlašim, Bohemians Praha, Benešov, Písek, Tachov, Slavii, České Budějovice, Xaverov, rakouský Gmünd, Liberec, Plzeň, japonské Sapporo, čínské Kuanli, Blšany a Čáslav, začal trénovat. Vedl Čáslav, Jihlavu a Tábořsko. Poté nastoupil do současné funkce. Jeho syn Jan Zákostelský se rovněž dostal do ligy, kde má za Slavii osm startů.

„Péče o mládež se za posledních 15 let ve všech směrech diametrálně zlepšila.“

kluků. A logicky se z nich pak negenerovala taková kvalita, jakou by si všichni představovali. Základna musí být co nejširší, i to je moje práce. Začali jsme dělat výběry už u desetiletých a jedenáctiletých, aby o nejlepších hráčích v těchto kategoriích trenéři věděli. Na úrovni Prahy nám

■ Máte nejvyšší trenérskou licenci. Dohlížíte ze své pozice i na správnou trenérskou metodiku? Máme tak kvalitní trenéry, že na ně dohlížet nemusím. Ta jména jsou zárukou správného přístupu. Samozřejmě se o hráčích bavíme, ale trenérům do práce nezasahují, jsou do-

statečně odborně zdatní. U mě je to spíš manažerská práce.

■ Zvládáte při svém vytížení i nějaké stáže? Jsou vůbec stáže pro Grassroots trenéry, jako jste vy?

Tyhle věci mají na starosti reprezentační trenéři od kategorie U15 výš. Jezdí na stáže do klubů, naposledy byli v Atlétiku Madrid, kde hrál Radek Bejbl. Na společných seminářích nám pak popisují, jakým způsobem se v daných klubech starají o mládež, jaké tam je zázemí, tréninky. Veškeré načerpané zkušenosti se formou seminářů předávají v jednotlivých krajích a okresech. Třeba konkrétně v Atlétiku je kolem čtyřiceti mládežnických týmů, dva celky U19 a následně U21. Z toho obrovského množství dole se generuje kvalita nahoru. Atlético Madrid má vysoký podíl odchovanců, kteří táhnou první tým. Asi na jejich systému něco bude, protože klub je velmi úspěšný.

■ Je v českých poměrech reálné fungovat podobně? Má dost dětí zájem o fotbal?

Jsmo malá země, dětí není tolik, ještě se to třítí dalšími sporty, které zažívají boom. Já si myslím, že fotbal hraje dost dětí, jen je na nás všech, abychom je vedli správnou cestou a snažili se z nich vychovat originální a kreativní hráče. Jsme menší než Španělsko, počet obyvatel se nedá srovnávat. V tomhle jim konkurovat nemůžeme. Náš úkol je produkovat i z užšího výběru kvalitu.

■ Dá se říct, že ze všech Grassroots trenérů máte nejvíce práce? Předseda Pražského fotbalového svazu Dušan Svoboda dává na mládežnické projekty velký důraz...

Slávisťe na Silvestrovském derby. I se Zákostelským.

... a je to dobře. Praha je hlavním městem, v mládežnických výběrech je tady velká koncentrace kvality. Co se týče projektů, nejsem na ně sám, část z nich má na starosti marketingový manažer svazu Honza Gruber. On víc řeší různé besedy, akce na školách, Dětský fotbalový pohár, já se starám o mezikrajské soutěže, výběry. Práci si dělíme. Už v minulém roce měli být zavedeni okresní Grassroots manažeři, kteří by nám hodně pomohli. Akcí je opravdu dost. Zatím se tak nestalo, ale pořád je naděje, že od léta by tyto pozice měly vzniknout. Každý člověk navíc by se hodil.

■ Jaké jsou důležité vlastnosti pro okresního Grassroots manažera?

Měl by se starat o děti od mateřských škol až po výběry U13. Ideálně by měl mít zkušenosti s prací s dětmi a minimálně trenérskou licenci B. Pro takového člověka je důležité, aby uměl v dětech zapálit radost ze hry a z pohybu obecně.

■ Mluvíli jsme o tom, že projektů se dělá hodně. Který z nich je podle vás nejpovedenější?

Moc se mi líbil projekt Létající trenéři, který byl bohužel kvůli financím zrušený. Pro trenéry v menších klubech bylo velmi přínosné, když k nim přijeli kolegové z velkých klubů a ukázali jim, co, jak a proč s dětmi dělat. Na to navazovaly diskuse, byla tam velká interakce. Svou pestrostí se mi líbí Měsíc náborů, to je úplně fantastická věc. V jednu chvíli vidíte na hřišti třeba sto dětí, které se hýbou a jsou veselé. Už jsem pár těchto akcí zažil, jsou velice pěkné a mají dobrou odezvu.

■ Jaký je dnes vůbec poměr mezi „tatínky“ a licencovanými trenéry u mládeže?

Trenéři jakýchkoliv kategorií musejí mít aspoň základní licenci – Grassroots leader certifikát –, kterou si můžete udělat z domova přes počítač. Je potřeba projít testem, který obsahuje různá videa a základní metodiku. Každý rok vyškolíme řádově desítky trenérů. Potěšitelné je, že je o kurzy velký zájem, možná by byl ještě větší, ale kapacitně už jsme na hraně. Fotbalová asociace najala tři lektory, kteří mají na starosti celou republiku. Objíždějí kraje, chodí přednášet na licence a vykládají jednotnou metodiku, aby to všude dělali stejně.

„Každý rok vyškolíme řádově desítky trenérů. Potěšitelné je, že je o kurzy velký zájem.“

■ Jste Grassroots trenér Fotbalové asociace, ale kancelář máte na Pražském fotbalovém svazu. Pod koho vlastně patříte?

Pod Fotbalovou asociací, jsem jejím zaměstnancem. Každý ze čtrnácti krajů má svého Grassroots trenéra, já mám na starosti Prahu, takže pracuji na Pražském fotbalovém svazu. Můj

přímý nadřízený je ale šéf Grassroots sekce na FAČR Otakar Mestek.

■ Vy jste dřív trénoval v profesionálním fotbale, ale po čase jste přešel na tuto pozici k mládeži. Většinou to bývá spíš naopak.

Na téhle pozici jsem už víc než rok a půl a musím říct, že mě to baví víc a víc. Jak do všeho začíná člověk pronikat, zjišťuje různé věci – je to krásná práce. Když jsem trénoval v profesionálním fotbale, musím přiznat, že jsem o mládežnickém fotbale v podstatě neměl ponětí. Ani jsem tomu nepřikládal takovou důležitost. Teď vidím, že to byla chyba.

tické ukázky na hřišti. My musíme být hlavními nositeli myšlenek koncepce, která je jednotná.

■ A ty základní body?

Nechávat hráče rozhodovat, nepřikazovat jim, co a jak mají dělat. Nechat je tvořit. Dokážeme vychovat fotbalisty, kteří umějí hrát na jeden, dva doteky, ale když mají sami vyřešit situaci jeden na jednoho, tak hledají, komu by přihráli. Neumějí obejít protihráče. Důraz by měl být na individuální rozvoj hráčů, jejich samostatnost, rozhodování, kreativitu. V tom je probouzet a podporovat.

■ Jste spokojený, jak je práce s mládeží na Pražském fotbalovém svazu nastavená a jak vše funguje?

Nejde o mou spokojenost, ale o to, aby ty projekty fungovaly, měli jsme dostatečnou kvalitu do našich výběrů. Tu práci děláme nejlépe, jak umíme. Výsledkem je třeba to, že v kategoriích U13 a U14 jsou výběry Prahy buď vítězi, nebo na druhých místech v mezikrajských soutěžích. To je velmi dobrá vizitka práce pražských trenérů a všech lidí, kteří se o mládež starají. Ve výběrech se snažíme protočit co nejvíce kluků. Na podzim jsme měli dva přípravné kempy U13, kam jsme pozvali 40 hráčů. Z nich pak do mezikrajské soutěže zasáhlo 36 kluků a výsledky tým neutrpěly. To samé se dá říct o U14. Z toho máme radost. A není nutné jen vítězit, protože i porážky jsou ke komplexnímu rozvoji mladých hráčů potřeba. Musejí si zvyknout, že v životě a ve fotbale nebudou jen vyhrávat.

■ Pro lepší představu: jak vlastně vypadá váš běžný pracovní den?

Přijdu do kanceláře a vyřizuji věci spojené s našimi akcemi, kempy a zápasy. Pokud jsou kempy, výběry, jezdím na hřiště, všechno tam připravím, bavím

Kopat do míče rozhodně nezapomněl.

V barvách PFS.

se s trenéry. Po skončení akce posbírá všechny věci do auta a jedu domů.

■ Jak se vypořádáváte s administrativou, která je s dětskými projekty spojená?

Tyhle věci jsem nikdy dřív nedělal, přiznávám, že na začátku to bylo náročné. Jak ale člověk dělá určité věci pořád dokola, tak na sebe navazují a už jsem si našel svůj rytmus. Jen těch akcí přibývá a musím si dávat pozor, abych včas poslal nominace, objednal autobus, zařídil všechno potřebné. Pořád si kontroluji, jestli jsem na něco nezapomněl.

■ Velký fotbal vám nechybí?

Tohle mě baví a chci to dělat naplno. Abych u toho ještě někoho trénoval, to by nešlo. Jsem takhle spokojený.

■ Když jsme nakousli velký fotbal, vy jste měl solidní kariéru. Souhlasíte?

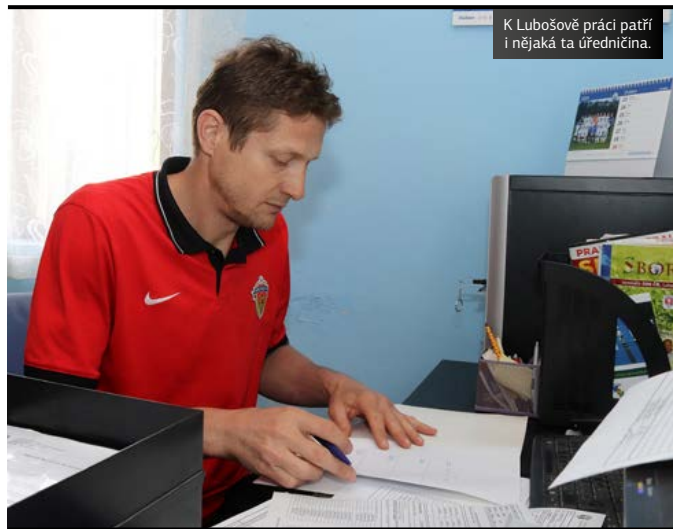
Jako malý kluk jsem u nás na vesnici začínal s fotbalem a hrál jsem s kluky, kterým bylo až 14 let. Mně bylo osm, takže jsem si třeba dva roky ani nekopěl pořádně do míče, ale fotbal mě bavil a postupem času jsem měl velký sen – dostat se do ligy. Povedlo se mi to hned po vojně v Tachově, kde mě trénoval pan Smolík. Hráli jsme tam třetí ligu a on mě doporučil do Slavie. Moje první profesionální angažmá a hned ve Slavii. Do té doby jsem hrál za Vlašim, Benešov... Ač jsem ve Slavii nasbíral jen pár startů a dal jeden ligový gól, byl to zlomový moment. Pak jsem byl v nižší rakouské soutěži s Mírou Beránkem, vrátil jsem se do Benešova, kde se slavil historický postup do ligy, byl tam obrovský boom. Následně si mě trenér Petržela, který mě znal ze Slavie, vytáhl do Liberce, kde jsem začal opravdovou ligovou kariéru. Začal jsem nastupovat pravidelně a výsledek je, že jsem nasbíral 168 startů.

■ Jaký pro vás byl přechod z Tachova přímo do Slavie?

Ze dne na den jsem se objevil ve Slavii, což je pro kluka z vesnice, jako já byl, ohromný skok. Dlouho jsem se s tím srovnával. Hodně jsem si toho vážil, ale kvalita ve Slavii byla obrovská. Moc jsem neodehrál a chodil na hostování.

■ Ale cítíte se být slávisťou, ne? Chodíte třeba hrát za její starou gardu.

Jsem slávista, fandím Slavii, stejně jako celá rodina. Sám jsem tam hrál, syn ve Slavii vyrůstal a dotáhl to až do ligového áčka, kde má několik startů.

K Lubošově práci patří i nějaká ta úřednickina.

Bohužel ho přibrzdilo zranění kolena, takže hraje v Benešově třetí ligu.

■ Když se ještě vrátíme k vašemu spojení s Libercem. Čím to, že vám to tenkrát na severu Čech takhle sedlo?

V Liberci byla po postupu do ligy velká fotbalová euforie, trenér Petržela si do týmu vybíral hráče, kteří by za něj

byli na hřišti ochotní padnout: Hašek, Jinoch, Maier a další. Vytvořila se tam skvělá fotbalová parta, celkové prostředí, diváci, atmosféra. Sedlo si to neuvěřitelně. Byla to moje nejkrásnější fotbalová léta.

■ O trenérovi Petrželovi kolují legendy. Jaké to pod ním bylo?

Byl to hrozně přísný a náročný trenér. Hrát pod ním mohly jen opravdu odolné typy. Já jsem nikdy nebyl žádný velký technik, doháněl jsem to bojovností, nasazením a odhodláním. To měl trenér Petržela rád a na takových hráčích stavěl. Byli tam i velmi dobří fotbalisté, ale všichni museli na hřišti makat.

z toho byla pro Benešov historická sezona. Uvidíme, jestli to klub ještě někdy v budoucnu zopakuje.

■ Nejvíc vás ale ovlivnil trenér Miroslav Beránek. Čím?

Známe se hrozně dlouho, když jsem přišel z vojny, potkali jsme se ve Slavii. Prožili jsme toho spolu dost. Líbil se mi jeho přístup k hráčům, vystupování. Vedl nás k tomu, abychom měli rádi to, co děláme, abychom měli radost z fotbalu, protože je krásný. To se ani nedá popsat. Jen mě utvrdil v tom, abych si udělal trenérskou licenci. Měl jsem ho jako trenérský vzor. Když jsem končil jako hráč, měl jsem motivaci být trenér s tím, že se třeba dostanu tam co Míra Beránek. Ovlivnil mě hodně.

■ Taky jste hrál v Japonsku a Číně, což byla tenkrát hodně exotická angažmá. Jak na ně vzpomínáte?

Do japonského Sappora jsem se dostal díky známosti s Pavlem Řehákem, který v Japonsku působil a měl tam výborné jméno. Sapporo chtělo postoupit do ligy, shánělo hráče, tak Pavel doporučil mě a Pepu Jinocha. Prostředí tam bylo úžasné, pro rodinu a život paráda, problém nebyl vůbec s ničím. Fotbal tam šel nahoru, byl to nádherný půlrok. Ale nepostoupilo se, tým se rozpustil a my se vrátili.

■ A co Čína?

Byl jsem v Pekingu, což byl velký mumraj. Ve městě se tenkrát všechno chystalo na olympiádu, takže se hodně stavělo, dost věcí bylo nových. Na rozdíl od Japonska jsem si tam ale netroufal řídit, takže nás vozil řidič. Když jsme měli volno, chtěli jsme vidět i jiná místa Číny. A když člověk vyjel z Pekingu, tak viděl, jak těžký je život lidí v Číně na vesnicích. Mimo Peking už to tak veselé nebylo. Ten rozdíl byl jako noc a den.

V „BAČKORÁCH“ OD PETRA ČECHA

TOMÁŠ PRAVENEC HRAJE ZA MODŘANY I. A TŘÍDU V KOPAČKÁCH, V NICHŽ DŘÍV NASTUPOVAL LEGENDÁRNÍ BRANKÁŘ

V nižších soutěžích můžete narazit na známé tváře, exligové hráče, kteří po konci kariéry dohrávají pro radost s kamarády. Jejich seznam se dá lehce dohledat. Ale tušíte, kdo z pražských fotbalistů nastupuje v nejslavnějších kopačkách? V neoficiálním žebříčku by jistě aspiroval na první místo TOMÁŠ PRAVENEC. Kapitán Modřan hraje I. A třídu v kolíkách, v nichž za Chelsea chytal slavný brankář Petr Čech! „Jsou pro mě jako poklad. Už je nikdy nedám z ruky. Ani z nohou,“ směje se 26letý Pravenec. „Svoje si už v Anglii i v Evropě odkroutily, teď přijely rozdávat radost do Prahy.“

Nebudeme vás napínat, tady je příběh toho, jak se obránce Modřan dostal k cennému páru, v němž Čech chytal v anglické lize, Lize mistrů i za českou reprezentaci. „Jak to tak bývá, k nejlepší věc se člověk dostane úplně náhodou. Pracuji v produkci agentury Sport Invest, která Petra zastupuje. Po jedné z reklamních akcí nám kopačky zůstaly v kancelářích. Když se dostaly ke mně, tak jsem byl nejdřív vykulený a zjišťoval jsem, jestli jsou to opravdu kopačky, ve kterých Petr hrál, nebo jestli je to třeba jen kopie pro focení,“ říká Pravenec. „Když jsem zjistil, že v nich nastupoval a že jsou volné, okamžitě jsem samozřejmě zkusil velikost.“

BOTY NA MÍRU

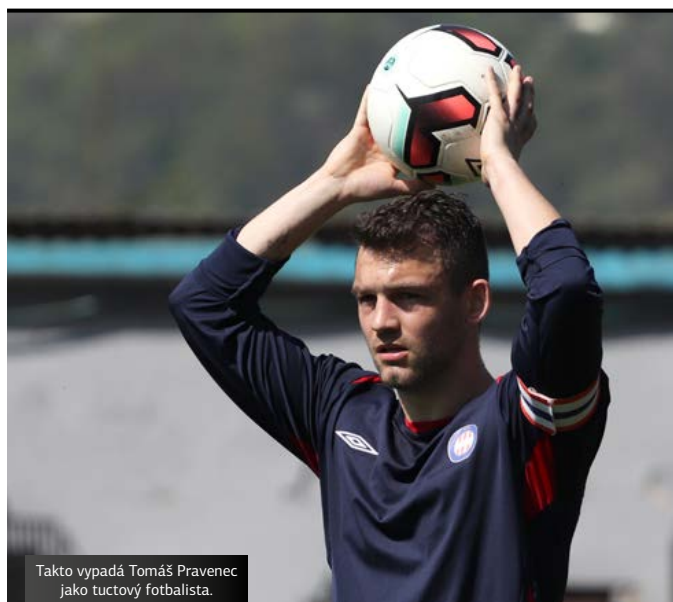
Ve chvíli, kdy Pravenec nazul první kopačku, bylo rozhodnuto. Trvalo to asi tři vteřiny. Čechova velikost 44 absolutně a na milimetry seděla s tou jeho. Jako by si nechal poslat boty na míru. „Náramně mi sedly, pak už nebylo co řešit,“ přikyvuje Pravenec. „Vlastně bych řekl, že tenhle moment v kanceláři byl jeden z nejhezčích okamžiků mého fotbalového života. Bez ostychu to můžu přirovnat ke

gólu, který jsem vstřelil proti Cholicupicim pravou nohou jako naprosto ortodoxní levák. Pár spoluhráčů tomu doteď nevěří. Oba zážitky jsou asi na stejné úrovni,“ popisuje v odlehčeném tónu.

Staré kopačky ihned a bez sentimentu odložil. „Život je pes, ale staré kopačky to určitě pobraly. Musejí to chápat.“ Boty, které běhaly po stejných hřištích jako velká fotbalová jména, mají prostě přednost. Teď tedy nastupuje v kolíkách adidas v barvách české trikolóry, které mají na boku českou vlajčku a nápis P. Čech. „Člověka to zdravě nabudí, jenom ten pocit. Petra jsem znal jako kluk z televize, díky práci jsem měl možnost poznat ho osobně a teď hraju v jeho kopačkách. Krásný příběh.“

Od chvíle, kdy s nimi v Modřanech přišel poprvé do kabiny, vybaví si Pravenec každý detail, který se kopaček týká. A jak to tak bývá, stal se logicky terčem vtípků spoluhráčů. „Kluci se v kabině podívali na kopačky a řekli mi, že jsem kopyto, dřevák a boty na tom nic nezmění. Ať si ty křusky nasadím a jdu to s nimi klasicky rvát na kasu,“ směje se. „Pár zvědavců se ptalo, jestli boty sedí, jestli jsem s Petrem o nich mluvil, kde jsem k nim přišel. Na cenu se nikdo neptal, asi tuší, že bych je neprodal. Velkým tématem taky bylo, že jsou to kolíky. Nikdy jsem nehrál v kolíkách, za celý fotbalový život snad jeden poločas v mladším dorostu. Ať je jakékoliv počasí, vždycky беру lisovky. Teď bych bral kolíky nejradši i do haly.“

Odchovanec Hájů, který teď hájí červenobílé barvy, si přesně pamatuje i první trénink. „Mám to před očima: vlezl jsem na hřiště na předzápasový trénink, hned jsme dali báčko a někomu jsem nasadil housle. Pak bylo jasné, že je nesundám. První gól hned na tréninku, centr zleva, rohlik mezi stopery, na dlouhou nohu ve skluzu špičkou pod gólmánem. Nic hezkého, ale branka je branka,“ vypráví se šibalským úsměvem výjimečný střelec v mistrovských zápasech. „Taky už jsem v nich ale z malého vápna na tréninku překopnul síť za bránou asi o 48 metrů, takže se z davu hned ozvalo, ať rozkoušu registračku, zavolám Petrovi a osobně se mu omluvím, že jsem měl tu drzost skočit do jeho bačkor. Klasika,“ chechtá se.

Takto vypadá Tomáš Pravenec jako tuctový fotbalista.

Tak v těchto parádních „bačkorách“ chytil Petr Čech Ligu mistrů. Teď jsou ale k vidění na pražských trávnících na nohou Pravence.

NEMUSÍŠ BÝT NEJLEPŠÍ...

Když Pravenec vypráví, je samý vtípek. Nebere se vážně, což je cítit z každé odpovědi, ale pokud na něj narazíte během zápasu, můžete získat úplně jiný pocit. Zatím se mu nestalo, že by si některý z protihráčů všiml, v jakém pokladu hraje. A i kdyby...

„Možná někdo zaregistroval, když jsem mu utíkal po lajně a zezadu si všiml vyšího jména Petr Čech a české vlajčky, jinak se mnou při zápase není moc řeč. A když jo, tak to nejsou rozhovory do televize“, přiznává Pravenec.

Na jeho stylu hry se nic nezměnilo ani v cenném fotbalovém zboží. „Starého psa novým kouskům nenaučíš. Takže hraju pořád to svoje: dlouhé, nakopávané balony a hlavně se s tím vzadu nemazlit, to už asi jiné nebude“, směje se. „Možná si teď občas víc rozmyslím jít do skluzu, přece jenom trefit někoho kolíkami na kotník, když má jít druhý den do práce, to není žádný med. Obecně je fajn pocit hrát v takových kopačkách, navíc mi sluší a potvrzují starou známou pravdu, že nemusíš být nejlepší, ale stačí, když jsi nejhezčí.“ Kopačky mají od svého nového majitele maximální péči. Takřka nepřetržitou. „No jéje, to bych byl blázen, kdybych se o ně nestaral. Přece nebudu mít ferrari v garáži a nechám ho špinavé. Přítelkyně Monika by mohla vyprávět, jak je drhnu ve vaně a všude je pak hlína. Vlastně bych řekl, že moje nové kopačky miluje, je pyšná, trápí ji jen ta zabahněná koupelna. Ale to se

nedá nic dělat,“ říká Pravenec, který boty musel vyfotit pro svého otce, který je chtěl ihned vidět. „Byl z nich nadšený. To byla první reakce. Ta druhá kopírovala kluky z kabiny. Hned mě pokropil, že na to moje kopání je jedno, v čem hraju.“

Bez ohledu na cokoliv dalšího, slavnější kopačky byste na pražských fotbalových trávnících nejspíš hledali těžko. Leda by Vladimír Šmicer vyběhl za Dolní Chabry v páru, v němž s Liverpoolem slavil triumf v Lize mistrů. „Spousta kluků, bývalých ligistů, má

určitě kamarády či bývalé spoluhráče, kteří kopali v zahraničí, a určitě si od nich kopačky můžou brát. Každopádně o žádném konkrétním případě nevím a sám pro sebe si říkám, že mám nejslavnější boty já,“ usmívá se Pravenec. „To by někdo musel přijít v botech od Messiho nebo Ronalda, a tak dlouhé prsty nikdo nemá.“

ASPOŇ JEDEN ÚSPĚCH

Ač je Pravencovi 26 let, z tohoto úlovku má nefalšovanou, až dětskou radost. „Přece jenom hraju I. A třídu,

člověk hltá fotbal v televizi, v pubertě jsme se předháněli v tom, kdo má lepší kopačky, a teď přijdu na trénink nebo zápas, nazuju kopsny, které se proháněly po fotbalových svatostáncích, a jdu na to. Nemusíme si nic moc říkat, fungujeme v symbióze, vlezu do nich a najednou je svět v pořádku.“

A takhle to bude fungovat ještě dlouho. Podle Pravencových představ ano. Rozhodně za ním nechoďte s tím, jestli neuvažuje o změně obuvi. Tedy minimálně co se kolíků týká. „Jiné kolíky už si nikdy nekoupím,“ tvrdí přesvědčivě. „Budu se o ně starat a snad mě nezradí, určitě by mě to mrzelo.“

Stejně tak by mu bylo líto, pokud by se v budoucnu nedočkal nějakého týmového úspěchu. Na Hájích se mu to v přeborových dobách klubu nepovedlo, v Modřanech zatím také ne. Tým hraje ve středu druhé nejvyšší pražské soutěže.

„Chtěl bych ještě jednou zažít týmový úspěch, třeba postoupit do přeboru, prostě mít dobrou sezonu, kdy to všem lepí a podaří se něco pěkného. To bych ještě rád stihnul,“ plánuje. „Vzhledem k práci a času mi vyhovují dva tréninky týdně. V přeboru by mi tohle asi ne všude procházelo. V Modřanech jsme se postupně sešli s klukama, se kterými se známe od dětství, což mi naprosto sedí. Cítím se tady dobře a nic mi nechybí. Jen bychom to jeden rok mohli vyhrát.“

I za pomoci slavných kopaček...

Tomáš se svým pokladem.

EFEKTIVNÍ FUNKČNÍ TRÉNINK

FOTOREPORTÁŽ Z DOPLŇKOVÉHO POSILOVÁNÍ VHDNÉHO (NEJEN) PRO MLADÉ FOTBALISTY

Ve spolupráci s Daily Fitness Na Příkopě představujeme jedny z nejlepších komplexních posilovacích cviků. Vše je přizpůsobeno kategoriím, které jsou rozděleny dle věku účastníků od 8 do 10 let, od 11 do 13 let a od 14 do 16 let. Veškerá cvičení se v rámci místní Sportovní akademie konají pod vedením zkušených lektorů. Cílem cvičení je posílení všech partií těla mladých sportovců, a to především zábavnou, efektivní a zdraví prospěšnou formou.

1. DYNAMICKÝ STREČINK V PRAXI

Dynamický strečink zvyšuje aktivitu svalů i jejich ohebnost, stimuluje cirkulaci krve do periferií a celkově zlepšuje pohyblivost.

2. DŘEPLY S MEDICINBALEM

Cviky s medicinbalem patří mezi klasické prostředky pro zlepšení kondice sportovců patrně všech sportovních odvětví. Poslouží zároveň i jako prvek zábavy a nástroj pro soutěžení.

3. VÝPAD S ROTACÍ

Hned po dřepu je tento cvik velmi známou klasikou. Výpad je cvik skvělý na přední i zadní svalové řetězce nohou a na celkovou stabilitu těla. Pokud k výpadu přidáme rotaci trupu, dosáhneme ještě lepších výsledků v oblasti stability trupu.

4. VZPOR S TAHEM ČINKY

Jedná se o velmi komplexní cvik se zatížením středu těla a vyšší mírou koordinace.

- 5. KLIK**
Posilovací cvik zaměřený především na rozvoj horní části těla. Je vhodný pro všechny věkové kategorie i pro různě pokročilé cvičence. Posiluje především prsní svalstvo a svaly zad. Zlepšuje také koordinaci.

- 6. BALANCE**
Velmi důležitý způsob posilování jsou balanční pozice, zacílení je na hluboký stabilizační systém.

- 7. MRTVÝ TAH S KETTLEBELL**
Tento cvik rozvíjí svaly vzpřimovače páteře, zádové svaly, trapézy, ale také i hýžďové svaly, přední stranu stehen a zadní stranu stehen. Jeden pohyb, kterým zapojíme téměř celé tělo.

- 8. ZÁKLON**
Záklon hlavy velmi efektivně protahuje svaly na přední straně krku, uvolňuje krční páteř a protahuje přední stranu trupu, prsní svaly a břicho.

- 9. KOMPENZACE VSEDĚ**
Velmi jednoduchý způsob, jak protáhnout a uvolnit zádové a šíjové svalstvo.

- 10. OBLAST BŘICHA**
Když dva dělají totéž, není to totéž. Tzn. posilování břišních svalů je velmi důležitá součást komplexního tréninku, především je potřeba dbát na správnou techniku provedení.

Poprvé v historii vyhrálo národní mužstvo všechny své zápasy roku 1925. Na snímku z utkání s Rakušaný (2:0) jsou z našich zleva Jan Wimmer, Ferenc Szedlacsek, Karel Pešek-Káďa a Josef Čapek.

OSMAŠEDESÁTÝ VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALU: V MEZISTÁTNÍCH ZÁPASECH JEN VÍTĚZNĚ!

I skalní fanoušci, kteří kolo za kolem pozorně sledovali průběh podzimní ligy roku 1967, nad konečnou tabulkou prvního poločasu soutěže kroutili nevěřícně hlavami. Je tohle vůbec možné? Horních sedm poschodí ve čtrnáctičlenné lize patřilo Slovensku. Až ve spodní půli pořadí se shluklo všech sedm českých týmů!

Špičci žebříčku opanovala slovenská okresní města. Půlmistři z Trenčína byli překvapením, jaké liga už dlouho nezažila. O dva body za nimi zůstávali Trnavané a teprve po nich bratislavští rivalové Slovan a Inter. Následovaly košické týmy VVS a Lokomotiva a slovenskou absolutní dominanci zpečetila Žilina.

Kdo by se byl něčeho takového nadál? Ale součty gólů a bodů hovořily jasnou řečí. Spartánské obhájce ti-

tulu odkázaly až na osmou pozici, dál se seřadily Dukla, Teplice, Ostrava, Slavia a na potenciálních sestupových místech Plzeň a Bohemians. Že třinácté Západočechy dělily od Žiliny pouhé dva bodíky, mohlo být útěchou jen pro ně. Český fotbal dopadl v souhrnné konfrontaci se slovenským jako sedláci u Chlumce. A samotná Praha? Sedmé, osmé, jedenácté a poslední místo. Darma mluvit...

Jaro to přece jen trochu pofoukalo. Mistrem se poprvé stal Spartak Trnava, Slovákům patřily i další medailové stupínky, ale Dukla byla nakonec čtvrtá, Sparta sedmá, Slavia osmá. Z Pražanů si jediní klokani ani o píd' nepolepšili a skončili v propadlišti.

DEMOKRACIE VERSUS „FEDERÁCIA“

Slovenské fotbalové sebevědomí pronikavě vzrostlo. Zcela oprávněně – kdyby se ovšem v průběhu „pražského jara“ neprojevovalo také obstrukcemi v jednáních o příští podobě fotbalového svazu a celostátních soutěžích. Zatímco čeští zástupci převážně usilovali o návrat předúnorové volitel-

nosti vrcholných funkcionářů z řad osvědčených pracovníků fotbalového hnutí a v obecné rovině o demokratizaci, Slováci byli i na tomto poli posedlí hlavně myšlenkou federalizace. Jednu chvíli málem hrozilo vytvoření dvou paralelních národních I. lig! Marná byla argumentace, že bez demokracie je každá federace jen prázdným pojmem...

V noci na středu 21. srpna udeřil blesk z čistého nebe, který nadlouho zmařil naděje pražského jara na obnovu demokracie v zemi, už po dvě desetiletí ovládané totalitou: vtrhly k nám statisčové kolony sovětské armády, prý aby nás „ochránily“. Ale před kým, před čím? Před našimi sny o občanské

Ján Geleta, Fotbalista roku 1968, byl dalším z Pražanů v reprezentačním týmu bouřlivého roku 1968.

Kolik takových vyložené gólových příležitostí zmařil během své veleúspěšné brankářské dráhy Ivo Viktor?

DOBOVÉ STŘÍPKY

**KTERAK LVÍČATA
SESTŘELILA SBORNOU**

Byl to husarský kousek! Mladí olympionici v kvalifikaci podlehli v Moskvě kompletní „sborné“ SSSR 2:3, ale v ostravské odvetě ji senzačně smetli 3:0! V převážně slovenské sestavě byli z čtvera Čechů z Prahy jen slávistický half Bedřich Tesař a útočník Sparty Josef Jurkanin. Patřili k nejlepším, ale hlavní zásluha připadla tvůrci týmu Václavu Blažejovskému, kdysi odchovanci pražského SKEPu, později ligovému borci Polabanu Nymburk, na vrcholu kariéry Sparty a jeden rok i Slavoj Liberec.

Poražení zuřili. Jaké nadšení právě v převratném roce 1968 způsobila rezolutní výhra Lvíčat v naší zemi, netřeba vysvětlovat. Po sovětském vpádu z 21. srpna však liga doháněla ztracené termíny, a tak na hry do Mexika musel letět téměř beze zbytku pozměněný tým. Neuspěl...

**ČTRNÁCTKRÁT PRAŽANÉ
V LIGÁCH A DIVIZÍCH**

Kvartet zástupců metropole v elitní soutěži byl v ročníku 1967-68 shodný s tím současným. V české skupině II. ligy skončila na 4. a 5. místě Běčka Dukly a Sparty a 11. místo patřilo Vik-

torii Žižkov. V divizi B tvořili Pražané rovnou polovinu účastníků: od 5. do 9. místa patřil střed tabulky Slavii B, Břevnovu, Motorletu, Tesle Žižkov a Bohemians, 11. byla Admira (tehdy pod nuceným názvem Dynamo Kobylisy) a 14. Slavoj Vyšehrad.

**PŘEBOR PŘED PADESÁTI
LETY**

V časopise, který věnuje soustavnou pozornost pražskému městskému přeboru, nelze nezaznamenat, kdo tehdy v této soutěži bojoval o body. V závěrečné tabulce ročníku 1967-68 se mužstva poskládala do to-

hoto pořadí: 1. Medik Košíře, 2. Tatra Smíchov, 3. Radlice, 4. Čechie Karlín, 5. Viktoria Žižkov B, 6. Břevnov B, 7. Slavoj Praha (bývalý Nuselský SK), 8. Aritma, 9. RH Praha, 10. Slavoj Praha 9, 11. Tatran SPZ (stará dobrá Čafka), 12. Spartak Praha 4 (klub z dnešního Zákoutí), 13. Vršovice 1870, 14. Start Praha. Nadpoloviční většina z nich zmizela beze stopy. K takovým patřily i někdejší prvoliigové týmy, karlínská Čechie nebo Slavoj Praha, obávaná břevnovská štika středočeské divize či jeden z nejstarších a nejagilnějších klubů hlavního města, SK Smíchov alias Tatra... ■

Slávista František Veselý a jeho spartánský jmenovec Bohumil se tehdy spravedlivě podělili o post pravého křídla ve všech čtyřech vítězných mačích reprezentace.

svobodě a státní nezávislosti! Proto, aby u nás „na věčné časy a nikdy jinak“ nastolily okupační režim. Sovětská tanková invaze obrátila celou zemi vzhůru nohama. I mnoho sportovních areálů a hřišť se proměnilo v ležení okupantů, na cestování k soutěžním zápasům či na shromažďování většího množství lidí nebylo zprvu ani pomysleno. I Eden se načas stal sovětskou garnizónou.

**VRŠOVICKÉ DERBY ZA
ZAVŘENÝMI DVEŘMI**

Ochromený život se jen pomalu vracel do navykých kolejí. Ve středu 4. září o deváté hodině ranní (v tu dobu se obvykle začínalo jen o víkendech a převážně žákovskými zápasy) došlo v Edenu k tréninkovému mači ligových týmů Slavie a Bohemky. Před liduprázdňným hledištěm, jinak to nešlo.

Nakupení okupantů a jejich válečné techniky na sousedním tréninkovém hřišti by hrozilo možnými střety mezi nesmířlivě vlasteneckými fanoušky a nevítanými vetřelci...

Červenobílí vyhráli 4:3, ale o výsledek šlo ze všeho nejméně. Nejvýraznější postavou utkání byl podle unisona hrstky svědků zápasu Antonín Panenka.

Deset dnů poté se konečně mohly znovu rozjet soutěže přerušené zákeřným vpádem. Ale všechen sportovní život v zemi probíhal ještě po nějaký čas jen jakoby mimochodem. Výmluvný příklad: jarní ligové derby „S“ sledovalo 30 000, podzimní už v novém ročníku 1968-69 jen 18 000 diváků; první vyhráli červenobílí 2:1, druhé 1:0. Oba zápasy se hrály v Edenu, stadion Sparty procházel generální rekonstrukcí, kterou z pů-

vodní podoby až po naše časy přechkala pouze hlavní tribuna.

Lidé měli většinou docela jiné a velice vážné starosti. Snažili se bránit alespoň základy jarního obrodného snažení. Ve všeobecné nejistotě, co bude zítra, žily desetitisíce rodin v oprávněných obavách možná o životy nebo svobodu, ale zcela nepochybně o existenční jistoty svých členů. Stoupencům totality, kteří jako kdyby se valnou většinou v předcházejících měsících kamsi vypařili, vrátila okupační moc někdejší aroganci. Začali se mstít...

**REPREZENTACE ČTYŘIKRÁT
VÍTĚZNÁ**

Poprvé a až do roku 1968 naposledy vyhrálo národní mužstvo všechny své zápasy v jednom kalendářním roce před čtyřiceti třemi roky. S letopoč-

tem 1925 však byly spojeny pouze tři mezistátní mače. V roce 1968 byla vítězná série čtyřdílná: v Bratislavě přátelsky na konci dubna s Jugoslavií 3:0 a první letní neděli s Brazílií 3:2, v kvalifikaci na MS 1990 s Dánskem v Kodani 3:0 a znovu ve slovenské metropoli 1:0. Úctyhodná bilance, ne?

Situaci v lize odpovídalo i převážně slovenské složení státní reprezentace. Z hráčů pražských klubů (tehdy se říkalo a psalo oddílů) střelil ve všech čtyřech střetnutích branku Ivo Viktor. Ve třech hrál jeho klubový kolega z Dukly Ján Geleta. Ve všech čtyřech nastoupil na pravém křídle Veselý – jenže v prvních dvou případech to byl slávista František, v dalších dvou jeho spartánský jmenovec Bohumil. Jednou si zahrál i Andrej Kvašňák. Praha prostě neměla úspěšný rok... ■

Jurkaninův únik v jeho reprezentační premiéře proti Turkům na jaře 1967 sleduje trnavský Jozef Adamec, v tom utkání autor dvou gólů.

Rudí nastupují: v čele reprezentanti z roku 1968 Andrej Kvašňák a Bohumil Veselý, za nimi Josef Jurkanin.

JOSEF JURKANIN NÁRODNÍ MUŽSTVO V OSMNÁCTI

V dorostenecké lize byl JOSEF JURKANIN k neudržení, mnohdy sám rozhodoval zápasy ve prospěch čakovické Avie. V dorosteneckém turnaji UEFA (faktickém mistrovství Evropy) na jaře 1966 v Rijece dal vítězný gól Angličanům (3:2), náš jediný Italům (1:3) a k esům patřil i proti Francii (3:1). To už na něho lícily Dukla i Bohemka, když zůstaneme jen u pražských zájemců. Ale v létě ho utrhla Sparta!

Vraťme se však na skok ještě dál proti proudu času. V létě 1947 svlékl dres Bohemky dlouholetý ligový bek (předtím i SK Plzeň) Oldřich Urban. Zamířil do Čakovic. Ovoce jeho trenérské práce se na velké scéně objevilo už zjara 1950, kdy na Letné oblékl rudý dres jedenadvacetiletý Jan Hertl. Začínal jako útočník, pak přešel přes zálohu na kraj obrany a posléze na stopera. Třiatdvacetkrát reprezentoval, dvakrát i na MS 1954. Z Čakovic vykročil do fotbalového světa i Jiří Čadek. Rovněž původně útočník s tvrdou střelou, ale posléze stoper, narukoval do Dukly (to se však ještě jmenovala ÚDA) v roce 1956. Dres národního mužstva oblékl pouze třikrát, ale z toho také jednou na MS – v roce 1958.

Do třetice to ze severovýchodního okraje Prahy (ale tehdy stále ještě za její hranicí) až na světový šampionát dotáhl Josef Jurkanin.

VPAD ZÁZRAČNÉHO DÍTĚTE

Spartanům bylo jasné, jaký získali mimořádný talent. Zařadili ho rovnou do prvoligového kádru. A on v něm také byl hned jako doma. Zkraje měl i pořádnou dávku štěstí. Rudí, kteří roku 1945 vyhráli ligu a rok poté jim titul unikl jen vinou horšího skóre, měli v té době perfektní útočný kvintet B. Veselý – Mráz – Kvašňák – Mašek – Vrána. Jenže Ivan Mráz právě ukončil studia a čekal ho rok vysokoškolské vojny na Julisce. Jurkanin přišel jak na zavalanou.

Fanoušci nejprve žasli, pak šíleli nadšením. Štíhlý klouček od prvního zápasu dribloval mezi ostřílenými ligovými zadáky jako mezi kužely, oslňoval pestrým rejstříkem kliček a fint. A střílel góly! Žádné pumelice, kde by také na ně vzal sílu, ale přesné trefy v pravém okamžiku. Boreček jak z pohádky! Už během svého premiérového ročníku skóroval šestkrát. A ještě než se stal mistrem ligy, v sobotu 18. června 1967 prošel křtem v národním mužstvu v kvalifikaci mistrovství Evropy proti Turecku (3:0). Hrál se v Bratislavě, to pro debutanta z Prahy nebyla lehká situace. Ale Tehelné Pole se do něho zamilovalo na první pohled a v 74. minutě bouřlivě oslavilo jeho gól.

CHMURNÉ PROROCTVÍ EXPERTA

Jurkanin byl fenomén, zářivá hvězda, miláček tribun – a veliký příslib. V těch časech psával do Stádionu anglický fotbalový komentátor Eric Batty. Jed-

nou pořádně našťaval naše fanoušky, když spartánskému kouzelníkovi s míčem nepředpověděl žádnou dlouhou a slavnou sportovní dráhu. No tohle! Jenže zkušený Mr. Batty věděl své. Znal ne jeden osud brilantních, ale fyzicky křehkých útočníků, proti kterým zadáci, když si s nimi nevěděli rady, nasadili tvrdost na hranici pravidel – nebo i za ní. Jurkanina to poprvé potkalo hned v jeho prvním derby „S“ v září 1966 (2:3). Po drsném „koňaru“ Jiřího Hildebrandta ve 13. minutě ho odnesli na nosítkách. A nebyla to poslední taková situace v jeho kariéře. Zranění se množila. A vracela. Opakovaná traumata zřejmě způsobila i těžko překonatelný psychický blok. Přesto Josef Jurkanin ještě dlouho uváděl četné obdivovatele do extáze. Roku 1970 hrál na mexickém světovém šampionátu. A naposledy reprezentoval ještě o dalších pět let později. Jeho obrovské nadání však nikdy nedozrálo k vrcholu svých možností. ■

Josef Jurkanin byl skvělý dribler a veliký příslib – ale také velký smolař. Opakovaná zranění mu znemožnila, aby naplno rozvinul svůj ojedinělý talent.

JOSEF JURKANIN *5. 3. 1949

Post:	útočník
Hráčská dráha:	Avia Čakovice, 1966 Sparta a liga, 1976 Teplice, 1977 Slavia, 1979 UD Příbram, 1981 Břevnov [do roku 1982], v závěru Nová Paka a Vyžlovka u Jevan
Mezistátní utkání:	12 zápasů v letech 1967 až 1975, 2 góly; člen týmu na MS 1970 v Mexiku
Ligová bilance:	11 ročníků v letech 1966 až 1977, 263 zápasů a 48 gólů; mistrovský titul roku 1967 se Spartou
Další hráčské úspěchy:	1967 9. místo a 1970 3. místo v anketě Fotbalista roku, 1968 člen mužstva Lvíčat, které vybojovalo postup na OH v Mexiku, 1966 a 1967 dorostenecký reprezentant v turnaji UEFA

KDYŽ NUSLE VÁLELY NA BĚLCE

HŘIŠTĚ V PAMĚTI SRODÍ - IX. DÍL

Stadion Na Děkaně – pohled od branky blíže komplexu budov České televize směrem ke sportovní hale.

Je to po čertech zašmodrchaná historie, tu a tam ji popletl i leckterý fotbalový novinář. A čemu se divit? Už před první světovou válkou na tehdy ještě nezastavěné pláni v místech dnešního Pankráckého náměstí pár kroků od sebe žily a čile se spolu potýkaly dva fotbalové kluby – SK NUSLE A NUSELSKÝ SK.

Ještě ke všemu oba vyznávaly modrobílou barvu a v erbu měly modrou hvězdu! Oba si také zahrály v lize: NSK v jejích prvních třech ročnících, SKN v letech nacistické okupace. Pak si je neplette!

V éře dvoucestnosti profesionálních a amatérských soutěží (to už byly Nusle s přífašenými obcemi XIV. čtvrtí metropole) vládli logicky pankráckému návrší NSK. Ale jen do soutěžního ročníku 1934–35, kdy se oba kluby sešly v právě ustavené středočeské divizi. Nusle v její premiéře skončily třetí hned za žižkovskou Viktorou a Bohemkou, kdežto Nuselský až sedmý! Karta se obrátila...

Do výhně divize 1938–39 vložily Nusle dokonce tři svá želízka; přibyla ještě Viktoria z Kavčích hor, ale jen na rok. Obdobím největší slávy hřiště SKN Na Bělce, zhruba v místech dnešního Kongresového centra, byly dva ročníky té nadupané soutěže v letech 1940 až 1942. Nusle oba vyhrály, poprvé s náskokem čtyř, podruhé pěti bodů. V prvním případě kvalifikačním sítem ligy neprošly, postupové příčky obsadily Olomouc ASO a Polabán Nymburk; za třetí místo byla bramborová medaile. Na druhý pokus to však vyšlo: turnaj vyhrál Rakovník a Nusle šly nahoru spolu s ním. Za sebou nechaly mocně posíleného Rolného Prostějov

(pozdější OP) a Slezskou Ostravu, dnešní Baník!

Ligu hrál mužstvo, jehož dres oblékal třeba také budoucí ligový a reprezentační borec (později i trenér) a nakonec předseda Československého fotbalového svazu Václav Jíra nebo zapůjčený slávistický kanonýr Vojta Bradáč. Na Bělce to ovšem nebylo. Tenkrát sice pro ligové stadiony neplatila žádná kritéria, ale Bělka pro ni byla přece jen příliš skromná. V mistrovských bojích byly Nusle doma ve vršovickém Ďolíčku. V ročníku 1942–43 skončily deváté, rok poté sestoupily z posledního místa. Poctivá divize se tam ale válela ještě několik let po osvobození. V té době SKN často hrával i za hranicemi. A Na Bělce se občas jezdila i plochá dráha.

Roku 1952 byl nedaleko od ní otevřen malý, ale pěkný stadionek Na Děkaně

a SKN (to už pod jmény Jawa nebo Spartak Závody 9. května) tam přesídlil. Jako kdyby se však při tom stěhování někde ztratily zbraně obávaného týmu... Nepomohlo, ani když se roku 1968 vrátil k tradičnímu jménu.

Bělka se pak ještě na řadu let stala domovem Startu Praha. Ale to už je jiný příběh. I ten skončil tím, že jedno z nejoblíbenějších pražských hřišť vyklidilo pole pankráckému výustění mostu přes Nuselské údolí a stavbě megalomanského Paláce kultury...

A DNES?

SK Nusle je stále doma Na Děkaně, stadion sdílí s atlety pražského čtvrtého obvodu. Jeho trávníku a tradicím klubu by slušel přinejmenším městský přebor anebo ještě lépe divize. V současné době by však do takových soutěží byla pro modrobílou cestu dlouhá, zarubaná...

Tenhle historický záběr z Bělky nedokážeme datovat. Ale určitě mu mnoho nechybí do stovek let.

SK Nusle na Spartě v lize 1943-44: zleva stojí V. Bradáč, Jíra, Prokop, Beran, Houdek, Plíva, Vondrák a Supp, před nimi Štuka, Zamrazil a Horák.

Na černobílém pohledu z ptáčích perspektiv je jasně patrné někdejší hřiště Na Bělce – a na barevném záběru oněch míst Kongresové centrum.

ROZSTŘEL

SPARTA nebo SLAVIA

RONALDO nebo MESSI

ÚTOČIT nebo BRÁNIT

BLONDÝNY nebo BRUNETY

PREMIER LEAGUE nebo BUNDESLIGA

ZJEVENÍ Z KOPANINY

ALI MÜFTÜLER SVÝMI SCHOPNOSTMI UDIVUJE I SOUPEŘOVY TRENÉRY, ZŮSTANE V ČESKU?

Přední Kopanina má v ALIM MÜFTÜLEROVI poklad. Vždyť turecký útočný záložník platí za mimořádně nadaného technika, který je schopen projít půl hřiště a rozhodnout zápas. Není divu, že už ve čtrnácti letech občas chodí hrát za mladší dorost a i tam dokáže řešit veškeré herní situace na svůj věk až s obdivuhodným klidem a přehledem. Jestli se s rodiči neodstěhuje z Česka a zůstane v Praze dlouhodobě, je víc než pravděpodobné, že o něj bude zájem z nejlepších českých klubů.

Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Do míče jsem rád kopal zhruba od tří let. V první třídě jsem začal hrát fotbal během pauzy na oběd a o víkendech. Když jsem se přestěhoval do Prahy z Turecka, začal jsem hrát v klubech.

Důležité kroky v kariéře:

V podstatě je to ten jediný, kdy jsem přestoupil ze Sparty na Kopaninu. Ve Spartě jsem ale byl krátce.

Nejoblíbenější trenér:

Ti z Kopaniny Martin Brabec a Šimon Vik.

Fotbalový vzor:

Nemám fotbalový vzor. Chci jít svojí vlastní cestou a ne jako ostatní. Když jsem byl malý, tak mým idolem byl Ronaldo.

Oblíbený klub:

Besiktas JK.

Neoblíbený klub:

Fenerbahce. V Turecku je to stejné jako tady v Česku Sparta a Slavia. Máte rádi jeden tým a nemáte rádi ten druhý.

Výsledek posledního zápasu starších žáků Kopaniny:

2:2 s Ďáblicemi.

Jaký nejlepší zápas jsem kdy odehrál:

Pravděpodobně proti TJ Praga Praha loni na podzim. Chybělo nám hodně hráčů v sestavě a hřiště bylo dost bahnitě. O půli jsme prohrávali 1:3, ale druhý poločas jsme výsledek otočili na 5:3 a já vstřelil nejlepší hattrick v mé kariéře. Skóroval jsem z přímého kopu, dalekonosnou střelou a přímo z rohu

Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Minulou sezonu hrál Besiktas proti Trabzonspor v turecké lize. Besiktas vyhrál 4:3, padlo hodně pěkných gólů a ten poslední rozhodující vstřelil Besiktas v poslední minutě.

Nejlepší spoluhráč v týmu:

Všichni.

Sportovní cíl:

Zůstat u fotbalu a bavit se jím.

... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Takhle dopředu ještě nepřemýšlím, ale doufám, že u fotbalu vydržím dlouho.

Dělá i jiný sport než fotbal:

Mám rád plavání. Chodím plavat dvakrát týdně mimo sezonu a minimálně třikrát týdně během sezony.

Mimosportovní zájmy:

Hraji na klarinet. Opravdu mě to baví. Hraji všechny styly hudby od klasické muziky přes jazz, ale i populární písničky. Rád hudbu i poslouchám. Momentálně mám nejradši rapovou muziku, ale také elektronickou.

Nejlepší relax a odpočinek:

Nejvíce si odpočívám v posteli, kde na notebooku sleduji Netflix.

Oblíbené jídlo:

Těžká otázka. Určitě jídlo, které mi připraví moje máma, nebo KFC.

Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Rap.

Oblíbený film:

Up.

Prospěch ve škole:

Nadprůměrný.

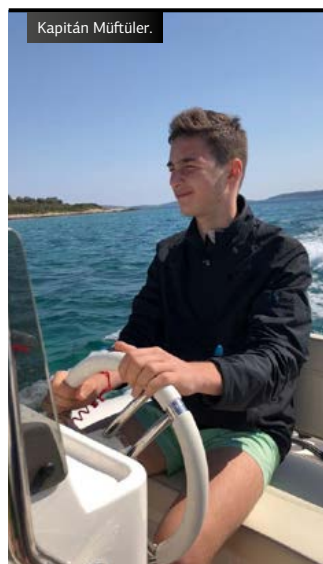
Počet přátel na facebooku:

Facebook nepoužívám, takže 0. ■

OČIMA TRENÉRA

„Ali je takové zjevení u nás na Kopanině. Mnoho trenérů z týmu, proti kterým hrajeme, se mě ptá, jak je možné, že hraje ještě pořád u nás a není v nějakém lepším týmu. Odpověď je taková, že tyto týmy potřebují jistotu dlouhodobější spolupráce. Ali je cizinec, u kterého není jisté, že tu bude až do dospělé kategorie a že jeho rodiče nepřevědí do jiné evropské země kvůli práci a neodstěhují se. Tím pádem zůstává u nás a my jsme za to více než rádi. Ali vyniká technikou, je schopný obehřát několik hráčů a zakončit akci gólem. Umí také ale dobře předvídat, a pokud si nechá poradit, tak skvěle tvoří hru. Občas je problém, že se snaží všechno rozhodnout sám, a zapomíná, že je kolem něj deset spoluhráčů. Na druhou stranu je to ale hráč, který rozhoduje zápasy a má obrovský přínos pro tým. Neuvěřitelný je jeho klid, se kterým řeší veškeré fotbalové situace. V jeho věku je neskutečné, že dokáže uvažovat s velkým nadhledem i ve vyhozených chvílích. A to dokonce i když jde vypomoci do vyšší kategorie proti starším hráčům. Ali se fotbalem baví, i charakterově je správně nastavený a mezi kamarády je velmi oblíbený.“

Martin Brabec,
trenér starších žáků FC Přední Kopanina

Kapitán Müftüler.

Ali tihl k fotbalu odmalíčka.

**HVĚZDNÉ
MOMENTY**
REGIONÁLNÍHO
FOTBALU

**SLEDUJTE
FACEBOOK
GÓL SNŮ**

iSport.cz

O.TV SPORT

TVCOM live

INZERCE

**CHCETE SE
ZVIDITELNIT?**

**INZERUJTE VE
SPECIÁLU!**

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT
VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY
A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KS

CENÍK:

▪ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
▪ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
▪ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
▪ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
▪ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

MÍT ZA ŠÉFA ŠMICERA? O TOM JSEM ANI NESNIL

MOLDAVAN ALEXANDRU ZOREA Z DOLNÍCH CHABER SE ČESKY NAUČIL BĚHEM JEDINÉHO ROKU

Když Vladimír Šmicer v roce 2005 vyhrál s Liverpoolem Ligu mistrů, tehdy šestiletý ALEXANDRU ZOREA ho hlta doma v Kišiněvě v televizi a ani ve snu by ho nenapadlo, že se s ním jednoho dne sejde ve stejném týmu. Ale stalo se. Před osmi lety se totiž s rodinou přestěhoval z Moldavska do Prahy a začal hrát za Dolní Chabry. Jejich dres obléká dodnes, jen s tím rozdílem, že z vyjukaného kluka, který neuměl ani slovo česky, je mladý muž hovořící perfektní češtinou a člen A-týmu.

■ Jak dlouho žijete v Česku?

Přestěhovali jsme se sem v únoru 2010, když mi bylo 12 let. Nej dřív do Prahy přijel můj táta a pak sem máma vzala mě i mého brácha.

■ **Rodiče sem asi přijeli za prací, že?**
Přesně tak. Oba tu teď dělají řidiče autobusu u dopravního podniku.

■ **Začátky v nové zemi jste zvládal?**
Pro mě ani pro brácha to nebylo nic jednoduchého. Neměli jsme tu žádné

kamarády, neznali jsme jazyk. Ten jsme se ale naučili celkem rychle, v podstatě přes léto.

■ Tak rychle?

Pomohlo nám to, že i když je brácha o rok a půl mladší, chodíme odmalička do stejné třídy a rodiče nás v Česku už nechtěli rozdělovat. V Moldavsku jsme chodili do páté třídy, ale tady nás dali do třetí, protože se tam učila vyjmenovaná slova.

Takže jsme od února do konce školního roku chodili společně do třetí třídy a tam do sebe dostávali základy češtiny. Potom přes léto jsme se intenzivně učili dál a na konci roku jsme podstoupili testy, abychom mohli přeskóčit čtvrtou třídu a jít rovnou do páté.

■ Ono intenzivní učení češtiny probíhalo formou nějakého kurzu?

Také, měli jsme pětáctýřicetiminutové kurzy s učitelkou češtiny. Ale hlavně jsme se učili sami doma z učebnic. A hodně nám pomohla televize.

■ Česky mluvíte výborně, jak rychle jste se na takovou úroveň dostal?

Myslím, že tak po půl roce. Docela dost lidí mi říká, že kdyby nevěděli, že jsem cizinec, ani by to nepoznali.

■ Rodiče také hovoří tak dobře?

U nich už je to horší. (směje se) Mají znatelný přízvuk. Ale prakticky všemu rozumějí a se svou češtinou si vystačí.

■ Co vlastně studujete?

Na základní školu jsem chodil v Chabrech na Spořickou, teď studuji Střední odbornou školu civilního letectví v Ruzyni, obor mechanik, elektrotechnik, avionik. Zjednodušeně řečeno jde o elektrické a navigační systémy v letadlech.

■ K tomuto oboru vás to táhlo od mala?

Vždycky ne. Ještě když jsem byl v devíctce, tak jsem přesně nevěděl, co chci dělat. Řekl jsem si, že to zkusím na tuto školu, a myslím, že jsem udělal dobře. Chytl mě to.

■ Čím byste se chtěl v budoucnu živit?

Těžká otázka... Zatím se snažím mít dobré výsledky jak ve škole, tak ve fotbale. Potom uvidím.

■ Takže pořád sníte o kariéře profesionálního fotbalisty?

To by se mi samozřejmě líbilo, ale těžko říct, jak to dopadne.

■ Odkud z Moldavska pochází vaše rodina?

Z hlavního města Kišiněva, kde jsem se narodil i já. V Moldavsku máme pořád příbuzné, se kterými jsme v kontaktu a vždycky v létě se za nimi vracíme. Jindy to moc nejde, protože míváme jen krátké prázdniny. A protože tam nelétáme, ale jezdíme, což trvá asi sedmadvacet hodin, je potřeba mít delší volno. Zůstáváme tam zpravidla tak měsíc.

Tak copak se děje doma v Moldavsku?

Alexandru jako hráč Dolních Chabech chce mít co do činění s letadly.

■ **Kdybyste měl přiblížit vaši vlast někomu, kdo ji nezná, co byste řekl?**

Každý, komu řeknu, že jsem z Moldavska, mi odpoví: Jo, vy tam máte to dobré víno! Kromě něj máme i hezkou přírodu, hodně lesů.

■ **Rumunsko letos v březnu nabídlo Moldavsku znovusjednocení, které obě země zažily už po první světové válce. Jsou vazby mezi Moldavskem a Rumunskem opravdu tak silné?**

Rozhodně. Asi by se to dalo přirovnat k Česku a Slovensku. Vy často říkáte, že Slováci jsou vaši bratři, a stejně tak se za bratry dají považovat Moldavané a Rumuni. Platí to i o jazycích. Moldavština vlastně ani neexistuje, je to jen nářečí rumunštiny. Jinak u nás se hodně mluví i rusky, hlavně v Kišiněvě. Často se stává, že na někoho promluví rumunsky a on mi odpoví rusky. Rozumí mi a já mu rozumím také.

■ **Vy osobně berete Rumuny jak? Kamarádsky, určitě s nimi nemám žádný problém. Ale že bych je nazval bratry, to zas asi ne.**

■ **Sedíme u chaberského hřiště. Za místní SK hrajete od chvíle, kdy jste se sem přestěhoval?**

Ano, asi od těch dvanácti let.

■ **V Moldavsku jste se fotbalu nevěnoval?**

Hrál jsem, ale jen tou formou, že jsme si po večerech chodili zakopat s kamarády. Přece jen tam nejsou pro fotbal tak dobré podmínky jako tady.

■ **V devatenácti letech hrajete za A-tým, jak dlouho jste jeho součástí?**

Jestli se nepletu, tak třetím rokem. Ale já jsem to tak různě střídal. Byl jsem ve Slavii, ve Viktorce Žižkov, v Loko Vitavín. Když jsem se v Chabrech poprvé dostal do áčka, po půlroce mi trenér řekl, že mi domluví hostování ve Slavii. To bylo v lednu 2016. Šel jsem tam tedy zkusit štěstí do týmu U-18 a byl jsem tam dalšího půlroku.

■ **Nabral jste ve Slavii potřebné zkušenosti?**

Nabral, ale od doby, co jsem se od tamtud vrátil, už tady v Chabrech moc nehraju. (směje se)

■ **Jaké jsou vaše silné a slabé fotbalové stránky?**

Co se předností týče, tak hodně lidí říká, že jsem rychlý. Ale často platí, že kdo je rychlý, mívá slabší techniku. A tak je to asi i u mě. Nedostatků mám víc, pořád jsem asi ještě moc zbrklý. Ale snažím se na sobě pracovat a nedostatky odstranit.

■ **Jaké to je mít za šéfa Vladimíra Šmíceru?**

V první řadě je to moc fajn člověk. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že budu v klubu, který vede vítěz Ligy mistrů. Pamatuji si, že jsem na něj ještě v Moldavsku koukal v televizi a teď ho najednou potkávám v Chabrech.

■ **Sice už nehraje, ale chodí si s vámi občas zakopat?**

S míčem jsem ho už mnohokrát viděl, třeba když si chodí kopnout se synem Jiřím. Ale že bych se ho ptal na nějaké rady, co a jak dělat na

PROJEKTY MLÁDEŽE

DĚTSKÝ
FOTBALOVÝ
POHÁR

TOUR^{DE} CLUB

mujprvniklub.cz

Neberte
nám naši
hru

FOTBAL
PRO ŽIVOT

HRAJ ZDRAVÝ

FOTBALOVÉ BESEDY

PRAHA MĚSTO FOTBALU

PRA
HA
PRA
GA
PRA
G

PARTNER
MLÁDEŽE

ALEXANDRU ZOREA

OBČANSTVÍ — MOLDAVSKÉ

VĚK — 19

KLUB — SK DOLNÍ CHABRY

POST — ÚTOČNÍK

hřišti, to ne. Jsem přece jen docela stydlivý.

■ **Radí vám alespoň další slavní spoluhráči a mistři ligy Jaroslav Černý a Erich Brabec?**

To ano, mají hodně zkušeností, které se snaží předávat nejen mně, ale všem mladým hráčům. Když děláme něco špatně, vezmou si nás stranou a vysvětlí co a jak. A od takových fotbalistů se rady berou přece jen jinak než od „no name“ hráčů.

■ **Sledujete český fotbal?**

Ne úplně pravidelně, ale když je nějaký zajímavý zápas, rád se podívám.

■ **Nejblíže asi máte logicky ke Slavii, že?**

Přesně tak. Občas zajdeme s kamarádem, který je shodou okolností synovec Jaroslava Tvrdíka, i na zápas. Ale do kotle nechodím. Nebaví mě na fotbale řvát, chci se na něj v klidu podívat a užít si ho.

■ **A jak to máte s moldavským fotbalem?**

Ten moc nesleduji, ale v této sezoně se do Evropské ligy dostal Sheriff Tiraspol, který hrál dokonce tady v Česku proti Zlínu. Takže na tyto zápasy jsem samozřejmě koukal. A fandil jsem Sheriffu. (usmívá se)

■ **Moldavská reprezentace není úplně úspěšná. Věříte, že se někdy kvalifikuje na závěrečný turnaj?**

Pevně doufám, že se toho dočkám. Ale zatím o tom dost pochybuji.

■ **Jaký je vlastně nejznámější nebo nejlepší moldavský fotbalista současnosti?**

Asi Artur Ioniță, záložník, který hraje za italské Cagliari. A poměrně hodně moldavských fotbalistů působí v ruské lize.

■ **Máte kromě fotbalu nějaké další koníčky?**

Sport obecně. Jezdím na kole, chodím si zaběhat nebo zacvičit. A také mě baví hokej. V NHL fandím Washing-

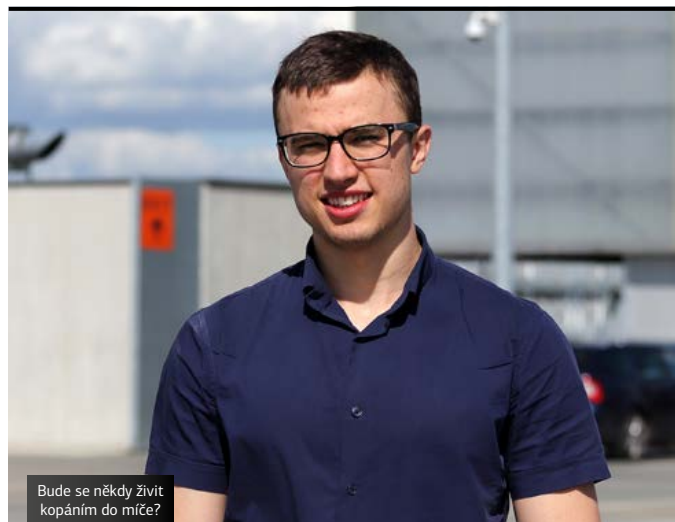
tonu Capitals, protože tam hraje můj oblíbenec Alexandr Ovečkin. Ale na zápasy NHL koukám jen občas, protože se hrají v noci. Spíš poslední dobou hodně sleduji KHL, kde jsou mi sympatické Petrohrad a CSKA Moskva.

■ **V Praze jste na hokeji byl?**

Ano, dokonce před třemi lety na mistrovství světa. Byl jsem nadšený z atmosféry v O2 areně, která mě pohltila už ve chvíli, kdy jsem vstoupil na tribunu. A to ani nehráli Češi, tenkrát to byl zápas Němců s Rakusy. Ale i tak to bylo neuvěřitelné. Atmosféra mi přišla možná lepší než leckde na fotbale.

Zorea fandí v Čechách Slavii, kde zkoušel i vlastní fotbalové štěstí.

Bude se někdy žít kopáním do míče?

FootballMania

Team Service

+420 720 934 368

+420 605 227 408

team@footballmania.cz

**Chtělo by to
nové dresy?**

Oblékáme přední české týmy, oblékneme i ten váš.

Široký výběr fotbalového
vybavení v našem e-shopu

ExtraFotbal.cz

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ V AKCI

ZÁSTUPCI PFS I TENTO ROK OBJÍŽDĚJÍ ZAJÍMAVÉ PROJEKTY A POKRAČUJÍ V TĚCH, KTERÉ SAMI PRO MLÁDEŽ VYTVÁŘEJÍ

Rok 2018 je podobný těm předešlým. Alespoň tedy z hlediska aktivit zástupců Pražského fotbalového svazu. Ti s našlapaným programem opět objíždějí rodinné festivaly a k tomu posunují dál projekty z vlastní dílny. Kde všude se už objevili nebo se ještě objeví?

MŮJ PRVNÍ KLUB

Přijít ze školy domů, hodit tašku do kouta a jít si kopat na nejbližší plácek. Kolik lidí tenhle příběh slyšelo nebo dokonce prožilo. No jo, ale kde najít ten plácek? Projekt „Můj první klub“ se snaží cestu na fotbalové hřiště co nejvíce usnadnit. Díky aplikaci „Najdi si svůj klub“, která eviduje na osmdesát celků po celé Praze, můžete snadno vyhledat klub, který je k vám nejbližší.

Pak už stačí jen sbalit kopačky a vyrazit s vaším malým fotbalistou nebo fotbalistkou na některý z náborů, který daný oddíl pořádá. Na webových stránkách www.mujuvprvniklub.cz má každý klub svou kartu, ve které najdete informace, kdy a kde se jeho náborů konají.

V rámci tohoto projektu připravuje PFS každoročně na rodinných festivalech v Praze fotbalová městečka,

na kterých se ratolesti možná někdy poprvé setkávají s míčem. I zde se mohou rodiče informovat o klubech v okolí jejich bydliště. Na jaře tohoto roku se se stanovištěm PFS potkáte hned na třech festivalech.

TOUR DE CLUB

Ze Sparty či Slavie až do Březiněvsi. Krok zpět? Naopak! Pražský fotbalový svaz podniká kroky k užšímu propojení profesionálního a amatérského fotbalu. V rámci projektu „Tour de Club“ navštěvují trenéři, hráči a odborníci z elitních týmů české nejvyšší soutěže celky z nižších soutěží, aby je in-

spirovali a napomohli dalšímu rozvoji. Kam zamířili zástupci ligových klubů na podzim loňského roku?

AC Sparta Praha

na tréninku SK Modřany

Bohemians Praha 1905

na tréninku SK Čechie Uhřetěves

SK Slavia Praha

na tréninku Spartaku Kbely

NEBERTE NÁM NAŠI HRU

Fotbal znamená pro většinu z nás radost. Často ho ani nehrajeme pro nějaké velké úspěchy, ale pro potěchu. Co se ale stane, když jsou výsledky důležitější než čisté nadšení z pohybu? ➔

Svazové projekty tradičně cílí na kluky i holky.

Mít na tréninku profesionála je vždy velkým zpestřením.

Fotbal si děti na rodinných festivalech mohou samozřejmě vyzkoušet.

Vytrácí se úcta ke spoluhráčům, protihráčům, trenérům i rozhodčím. Mízí základní touha zahrát si fotbal, najít v kolektivu nové kamarády a v neposlední řadě vysloužit si pochvalu od trenérů či rodičů. Právě oni často negativním způsobem působí na malé fotbalisty a svými reakcemi v dětech vyvolávají pocit, že nejdůležitější ze všeho je pouze výsledek. Iniciativa „Neberte nám naši hru“ si klade za cíl ukázat možnou cestu, jak podporovat světlé bez negativních emocí. Její organizátoři objíždějí mládežnické turnaje po celé Praze a seznamují děti i rodiče se základními myšlenkami celé iniciativy. Současnými patrony tohoto projektu jsou prvoligoví fotbalisté: Bohemians – Antonín Vaníček, Dukla – Dominik Preisler, Slavia – To-

mas Souček, Sparta – Michal Sáček. V sobotu 26. 5. navíc proběhne v rámci tohoto projektu fotbalový turnaj na Ratolest Festu na pražské Náplavce.

FOTBALOVÉ BESEDY

Pražský fotbalový svaz ve školách organizuje tzv. Fotbalové besedy. Jedná se o přednášku a následnou diskusi s fotbalovou osobností a trenérem. Součástí návštěvy je také vzorová hodina tělesné výchovy se zaměřením na fotbal pod vedením zkušených trenérů. Besedy jsou určeny žákům prvních a druhých tříd pražských základních škol a probíhají přímo v areálu školy. V minulosti děti na hřišti navštívil například Petr Švancara, Antonín Kinský či Lukáš Došek. Zástupci PFS navštívené školy navíc předávají

i fotbalové vybavení pro další rozvoj tohoto sportu.

MĚSÍC NÁBORŮ

Měsíc náborů je série půldenních akcí orientovaných na seznámení dětí s fotbalem. Tyto akce jsou především pro děti z mateřských škol a prvních stupňů

škol základních. Realizovány jsou ve dvou hlavních náborových měsících – v září a květnu. Hlavním organizátorem těchto náborů je Fotbalová asociace České republiky a Pražský fotbalový svaz se připojuje. Přiveďte i vy svou školku, školu či ratolest na jeden ze speciálních fotbalových náborů pražských klubů:

KALENDÁŘ AKCÍ

15. 5. 2018 Měsíc náborů – SK Dolní Měcholupy

20. 5. 2018 festival MOVE FEST na Kampě

24. 5. 2018 Měsíc náborů – SK Čechie Smíchov

26. 5. 2018 festival RATOLEST FEST na Náplavce

30. 5. 2018 Měsíc náborů – SK Modřany

3. 6. 2018 festival KAŠPÁRKOHRANÍ v oboře Hvězda

Když se zapojí i maskot PFS, to je teprve zábava.

Malí dukláci v akci.

TÝMOVÝ HERNÍ VÝKON

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE

TÝMOVÝ HERNÍ VÝKON je společná činnost při překonávání soupeře. Základem jsou individuální výkony hráčů, které jsou navázány na kooperaci s dalšími spoluhráči. Jednotlivci se snaží využívat ve hře znalosti o spoluhráčích (mj. kdo je v čem silný), snaží se plnit svoje úkoly ve prospěch týmových herních principů a dodržovat herní strategii.

DŮVĚRA A PODPORA

U těch, kteří si vyberou kolektivní sport, se předpokládá, že jsou rádi v kolektivu a sdílí s ním příjemné i nepříjemné chvíle. Někteří hráči v kolektivních sportech ukazují více svou individualitu a přebírají tak přirozeně roli lídrů, některým stačí splnit si svoje úkoly a cítit svoji platnost pro ostatní. Všichni by si však měli důvěřovat a podporovat se ve snaze dosáhnout společných cílů. Hráče bychom měli vést k tomu, aby se učili dávat část své individuality ve prospěch týmu a zároveň i očekávat po-

moc od ostatních. Dnes můžeme sledovat i u těch nejlepších hráčů světa, že více přizpůsobují svůj herní styl týmovým potřebám.

TEAMBUILDING

Pro vytvoření silného týmu je důležitá vzájemná znalost a vzájemné vztahy. Zásadní je nastavení společných pravidel a hodnot, které regulují chování hráčů uvnitř týmu. V týmu se postupně tvoří určitý systém pozic a rolí. Čím víc odvážných a charakterově silných hráčů, tím větší týmová síla. Předávat odpovědnost na sa-

motné hráče a nechat je tvořit vlastní nápady provedení a strategie hry. Pomoci mohou i aktivity mimo hřiště, ve kterých jsou například silnější jiní hráči než na fotbalovém hřišti. Ti pak získávají větší respekt a sebevědomí v rámci týmu. Nejčastěji se pro tento záměr využívají soustředění, vícedenní turnaje nebo další sportovní či kulturní aktivity.

MOTIVACE A KOMUNIKACE

Pokud hráči převezmou týmový cíl za vlastní a ztotožní se s ním, je velká šance, že tým nebude mít časté výkyvy. Může nastat demotivace hráčů, kteří nehrají, anebo těch, kteří hrají pořád (nemají konkurenci). Komunikace mezi hráči nebo hráči a trenérem je jedním z nejdůležitějších faktorů výkonu. Trenér je v nelehké situaci,

neboť hráčů je hodně a s každým je často potřeba komunikovat rozdílným způsobem. V rámci tak velkého kolektivu dochází často i k řešení různých sporů jak na hřišti, tak i mimo něj.

JAK HODNOTIT KVALITU SILNÉHO TÝMU?

Týmová hra se projevuje přímo na hřišti a lze ji sledovat například na těchto znacích:

- součinnosti hráčů v obranné i útočné hře
- pohybu celého týmu po hřišti (stlačování hry do těžiště, roztažení hry do ofenzivy, vzdálenosti mezi hráči, využívání volných prostorů)
- spolupráce a komunikace během hry
- chování a reakce hráčů v krizových (klíčových) momentech (po vstřeleném či obdržení gólu, po vítězném či prohraném zápase atd.)

TRÉNINKOVÉ MODELY

PRŮPRAVNÁ HRA 1

Věková kategorie:

U13 – U15

Zaměření cvičení:

postupný útok

Slovní popis:

Hra 7 na 7 a gól platí po průnikové přihrávce za obranu do brankové zóny. Bránící tým se snaží přesouvat do těžiště hry a zhušťovat prostor proti kolmým přihrávkám.

PRŮPRAVNÁ HRA 2

Věková kategorie:

U13 – U15

Zaměření cvičení:

organizace hry, součinnost útoku a obrany

Slovní popis:

Hráči se rozdělí na tři týmy, tým žlutých útočí ze středové zóny do týmu červených. Pokud vstřelí branku, mají bod a stávají se obránci, přičemž červení útočí do modrých. Pokud žlutí při útoku ztratí míč, úkol červených je se dostat do středové zóny a následně zaútočit na druhou stranu proti modrým. Pokud žlutí zakončí mimo branku, rozehrává brankář na červené, ale žlutí presují a snaží se získat míč zpět a ihned zakončit. Hra plynuje pokračuje.

PRŮPRAVNÁ HRA 3

Věková kategorie:

U13 – U15

Zaměření cvičení:

náběh za obranu, průniková přihrávka

Slovní popis:

Hráči se rozestaví dle obrázku. Žlutí mohou do zakončení, pokud přihrájí do zón v ofenzivní půlce, hráč v zóně nesmí čekat na přihrávku, pouze naběhnout, zpracovat a sám zakončit (1 vs. brankář). Modří při zisku mohou zaútočit individuálním průnikem ze zóny nebo přihrávkou (ofsajdová linie = hrana zóny).

PRŮPRAVNÉ CVIČENÍ 4

Věková kategorie:

U13 – U15

Zaměření cvičení:

součinnost, využití křídelních prostorů

Slovní popis:

Cvičení začíná trenér přihrávkou na červeného útočníka. Vzniká tak situace 6 na 4, kterou se útočící tým snaží zakončit brankou s využitím útočných herních kombinací. Jakmile modří obránci nebo brankář zachytí míč, situace pokračuje dohráním do 3 malých branek.

SRDCE PRO UHŘETĚVES

STABILNÍ KLUB Z JIHOVÝCHODU PRAHY OSLAVIL 110. VÝROČÍ ZALOŽENÍ A ÚSPĚŠNĚ BUDUJE MLÁDEŽ

Není to tak dávno, co v ČECHII UHŘETĚVES působil jediný mládežnický tým. Dnes je jich hned sedm a o další nově příchozí caparty nemá klub nouzi. Na této skutečnosti je patrné, že prioritou vedení SK je práce s mládeží a že se mu v tomto ohledu daří skvěle. Dobře však funguje celý oddíl, který je proslulý rozlehlým a neustále modernizovaným areálem. Právě v něm na začátku května proběhly oslavy 110. výročí založení klubu.

Nejvyšší soutěži, do níž se Uhřetěves podívala, byl Pražský přebor. Hrála ho v polovině 80. let, naposledy pak před čtyřmi lety. Výsledky A-týmu jsou pro vedení pochopitelně podstatné, nejdůležitějším aspektem však už několik let zůstává práce s mládeží. Ještě před nějakými deseti lety disponoval klub jen týmem mladší přípravky, dnes mládežnické oddíly sdružují téměř 150 dětí.

Z VLASTNÍCH ZDROJŮ

Prvním krokem vedení k nastartování mládeže bylo před deseti lety založení týmu starší přípravky, k čemuž pomohlo i několik dětí, které přešly z Horních Měcholup. „Tenkrát to byli kluci z ročníků 1998 a 1999, někteří z nich dnes už hrají za A-tým,“ naznačuje místopředsedkyně Marie Cabrnachová, že vedení se snaží doplňovat mužstvo dospělých z vlastních zdrojů.

„Vychováváme si hráče od těch úplně nejmenších. Každý rok v září pořádáme nábor, ale děti k nám mohou chodit po celý rok.“

K přílivu nových kluků i holek do Čechie napomáhá i fakt, že v Uhřetěvsi expanduje výstavba, tudíž se sem stěhuje stále víc mladých rodin s dětmi. Klub je ve snaze rozšiřovat či alespoň udržet svou členskou základnu aktivní i na webu. „Na našich stránkách se každý trenér stará o svou kategorii, takže všechny jsou pravidelně aktualizované,“ upozorňuje místopředsedkyně, že rodiče se na webu Čechie vždy dozvědí potřebné informace.

Vedení v čele s Tomášem Kaněrou pochopitelně těší, že tak početná mládež, jako je v klubu nyní, tu dosud

ještě nebyla. Obsazeny jsou všechny celky kromě staršího dorostu. „Některé kluky z této věkové kategorie jsme dočasně pustili do Vršovic, jiné do Šebeřova, jeden působí v Benešově. Momentálně se rozhodujeme, zda družstvo staršího dorostu založíme už od příští sezony, nebo až od té další.“ Reálnější se prý jeví druhá varianta. A hráči, které od následující sezony čeká zařazení do staršího dorostu, se alespoň budou moci rozehrávat v B-týmu, který kope III. třídu. „Pořád je to dospělý fotbal a kluci se tam alespoň budou moci otrkat,“ myslí si Šěfův.

CÍL? STABILIZACE

Mládež je v Čechii klubovou alfou a omegou a vedení by potěšilo, kdyby ➤

SK ČECHIE UHŘETĚVES

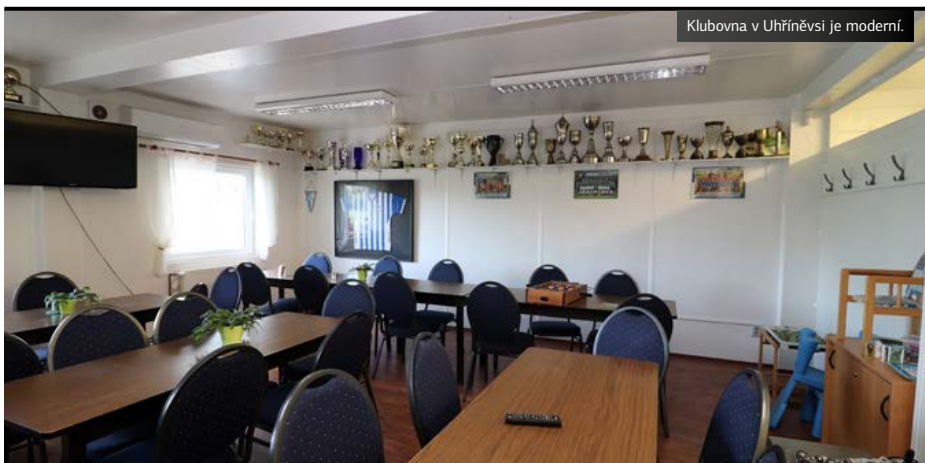
Rok založení: 1908

Vývoj názvu klubu: Sportovní klub Čechie Uhřetěves, TJ Sokol Uhřetěves, Tělovýchovná jednota Uhřetěves, SK Čechie Uhřetěves, z.s.

Úspěchy: účast v Pražském přeboru, 2011 a 2012 vítěz Poháru PFS

Současnost: I. A třída, skupina A

Počet týmů: dva mužské [„A“ – I. A třída, skupina A, „B“ – III. třída, skupina C], mladší dorost, starší žáci, mladší žáci, starší příprava, 2 týmy mladší přípravky, Ivičata

Klubovna v Uhřetěvsi je moderní.

MODERNIZACE LONI VYVRCHOLILY NOVOU „UMĚLKOU“

Jestli některý pražský fotbalový areál charakterizuje to, že se neustále rozrůstá a vzkvétá, pak je to ten v ulici V Bytovkách, který je domovem Čechie Uhříněves. Na pětihektarové ploše se rozkládají tři přírodní travnatá hřiště standardních rozměrů s automatickým závlahovým systémem, k tomu jedno fungl nové s umělým povrchem nejvyšší kategorie a jedna menší travnatá tréninková plocha. Není divu, že je o prostory zájem i ze strany dalších pražských oddílů v čele s Bohemians 1905.

Spolupráce s klokany se začala odvíjet před několika lety, Bohemians si po dohodě s vedením Čechie v části areálu Sportovního a tréninkového centra Uhříněves vybudovali zázemí pro tréninky a přípravu A-týmu i juniorky. A zdejší prostory jim navýsost vyhovují, stejně jako třeba fotbalistům Benic, kteří zde vzhledem k absenci vlastního areálu nejen trénují, ale i hrají domácí zápasy. K přípravě pak do Uhříněvsi často jezdí i reprezentace do 21 let a konají se tu i mezinárodní mládežnické turnaje. Největší modernizací prošel areál v roce 2016, kdy bylo vystavěno další patro budovy se zázemím pro sportovce. Přibýly nové šatny, sprchy, posilovna, kanceláře a třeba i terasa s výhledem na areál. Další etapa zvelebování proběhla loni, když byla slavnostně zprovozněna velká „umělka“ a větších prostor se dočkala i klubovna a hospůdka. Vše se podařilo i díky spolupráci s MČ Praha 22.

Ta se k fotbalu a vůbec ke sportu staví velmi vstřícně. „Přispívá nám na organizaci mládežnických turnajů a částečně i na soustředění. Podílí se na dokopné a sportovním dni mládeže, což jsou tradiční akce, které se u nás konají,“ vypočítává Marie Cabrnachová. Ač obrovský areál, o nějž se coby správce stará Pavel Manina, voní novotou a nemusela by se za něj stydět řada klubů z vyšších soutěží než z I. A třídy, úpravám není konec. Městská část tu plánuje vybudovat multifunkční halu a klub by zde rád postavil ještě dětské hřiště. Výhledově by pak vedení rádo zrekonstruovalo i tribunu. Klub disponuje i Lidovým domem s tělocvičnou, kde přes zimu trénují fotbalisté, ale slouží i volejbalistům. Nedílnou součástí Čechie je totiž právě i volejbalový oddíl. I proto v areálu najdete kromě zelených hřišť ještě dva volejbalové kurty.

STADION SK ČECHIE UHŘÍNĚVES

Název:	Sportovní a tréninkové centrum Uhříněves
Adresa:	V Bytovkách, Praha 10-Uhříněves, 140 00
Dopravní spojení:	10 minut chůze od autobusové zastávky Picassova (linky 209, 213, 226, 227, 228, 229, 272, 325, 357, 364, 366, 382, 383)
Počet hřišť v areálu:	tři travnatá, jedno s umělým povrchem, jedna menší tréninková travnatá plocha

Zázemí Čechie bylo nedávno zase o kousek vylepšeno.

Vedení klubu opět hodně dbá na mládež. A to je dobře.

se mu její počty podařilo v nadcházejících letech udržet. „V tomto ohledu je pro nás hlavním cílem stabilizace. Byli bychom moc rádi, kdyby tu mládež nadále fungovala v takovém stavu, do jakého se ji podařilo dostat,“ říká Marie Cabrnachová a jedním dechem dodává, že hlavním úkolem není vychovávat z capartů úspěšné fotbalisty, ale hlavně slušné lidi. Pánové a dáma z vedení se totiž shodují, že fotbal přece není v životě to nejdůležitější... Početná mládež vyžaduje rovněž dostatek těch, kteří se o ni starají. „Trenéry sháníme většinou z vlastních zdrojů,

zpravidla to bývá z řad rodičů, kteří se pak třeba i stali členy klubu. Děti jim odrostly, ale oni tu zůstali,“ prozrazuje a připomíná, že důležitým aspektem je i to, aby všichni zainteresovaní měli vztah ke klubu. Nadneseně řečeno – aby jejich srdce bilo pro Uhříněves. Čechii prošla i slavná jména sportovní historie. V klubu působili někdejší reprezentační brankář František Matys, Václav Hladík, Vladimír Kára či Petr Vokáč a hlavně Karel Gut. Hráč a později trenér hokejové reprezentace, který byl i dlouholetým předsedou českého hokejového svazu, se totiž

věnoval i fotbalu. V Uhříněvsi hrával v obraně a později válel v útoku. Známé osobnosti byly v areálu v ulici V Bytovkách k vidění i 8. května, kdy oddíl slavil 110 let od založení. Program byl bohatý. Kromě turnaje přípravek se konal i zápas staré gardy s Realem TOP Praha, mužstvem složeným z osobností nejen sportovního života. Součástí slavnostního dne byla i charitativní akce na pomoc organizace Podkova bezpečí působící v neďalekých Netlukách. Oslavy kulatého výročí tak trochu symbolizovaly „poslání“ SK Čechie,

totiž aby tu nešlo jen o fotbal, nýbrž aby klub a jeho rozlehlý a moderní areál plnily i jakousi roli společenského centra v Uhříněvsi. A to se daří. Možná nejlépe vystihuje filozofii a práci současných šéfů bývalý dlouholetý předseda Tělovýchovné jednoty Jiří Kosař. „Současné vedení dělá fotbal skvěle, smekám před nimi. Když vidíte tu hordu dětí, která se sem pokaždé nahrne, tak je vám jasné, že jejich práce má smysl,“ shrnuje chlapík, který na Čechii jezdí dodnes. Ale teď už hlavně proto, že tu kope jeho vnuk. ■

V BĚCHOVICÍCH BZUČÍ SRŠNI

MISTR SKLADU LUBOMÍR JANDUS VELÍ POMYSLNÉ FOTBALOVÉ JEDENÁCTCE I V PRÁCI

Je to už deset let, co se na východě Prahy začal rodit projekt Běchovických sršňů. Tehdy díky úsilí tří nadšenců vznikl mládežnický klub, který přes skromné začátky významně nabobtnal a dnes sdružuje na 180 malých i větších fotbalistů. Jedním z oněch nadšenců je i LUBOMÍR JANDUS, dnes trenér a místopředseda v jedné osobě. Chlapík, který se žije jako mistr skladu, fotbalu neunikne ani v práci. I tady má totiž na starosti pomyslnou fotbalovou jedenáctku.

U budování Běchovických sršňů stál Lubomír Jandus od samého začátku. „Klub založil v roce 2008 předseda Milan Štěpán společně s Liborem Šmídou a se mnou. V Běchovicích tehdy působil jen TJ Sokol, který mládež neměl. Až do roku 2014 jsme byli formálně pod ním, pak jsme se trhli,“ vzpomíná.

NENÁSILNĚ

Sršni začínali skromně, s osmi malými kluky. „I proto jsme si začali říkat

sršni, protože to byly opravdu malé děti, potěr. Pomalu se to rozrůstalo až do dnešního stavu, kdy jich je kolem sto osmdesáti. Dnes už máme zaplněné všechny mládežnické kategorie až do mladšího dorostu.“

Jak se klub rozrůstal a přibývaly další týmy, vedení se logicky muselo začít shánět po dalších trenérech. „První byl můj kamarád, který u nás má syna a propůjčil se k tomu, že bude pomáhat. Podobným způsobem se to

nabalovalo dál a dál, většinou z řad rodičů nebo bývalých fotbalistů Běchovic. Některým už děti odrostly, ale oni v klubu zůstali.“

Během let se oddíl dostal do situace, kdy už mu s tréninky – mimochodem Lubomír Jandus je držitelem licence C – vypomáhají i ti, kteří se v něm před lety začínali seznamovat s fotbalem. „Tenkrát byli v mladší přípravce, teď jim je kolem osmnácti let. Takže se dá říct, že dnes už u nás sršni učí sršně,“ usmívá se.

Pro vedení je prioritou, aby se hráči fotbalem bavili, nejde mu o honění výsledků. „Snažíme se to dělat nenásilnou formou. Nepotřebujeme kopat za každou cenu co nejvyšší soutěž. Tenhle náš přístup se časem rozkřikl a slyšeli na něj další rodiče, kteří k nám pak

přivedli děti,“ popisuje, jak lze kromě klasických náborů, které sršni rovněž dělají, sehnat nové hráče.

NA PIVO

Další aspekt klubové filozofie by se dal shrnout do věty: Za málo peněz hodně muziky. „To považujeme za důležitou věc. Fotbal je pořád nízkonákladový sport, ale jsou kluby, které mají poměrně vysoké příspěvky. My je máme nastavené tak, abychom rodiče finančně nezatěžovali.“

Jakousi odměnou je pak to, že se v kolektivu navazují kamarádské vztahy. „A to nejen mezi kluky nebo holkami, které u nás také hrají, ale i mezi rodiči. Když vidíte, že z neznámých lidí se díky sršňům stanou přátelé, kteří se navštěvují a jezdí spolu

LUBOMÍR JANDUS

Věk: 46 Klub: Běchovičtí sršni Post: trenér

třeba i na dovolenou, máte pocit, že přesně tak by to mělo fungovat.“

Být členem Běchovických sršňů znamená jen trénovat a hrát zápasy. „Každý rok v létě jezdíme na týdenní soustředění. Někdy vyrážejí jednotlivé týmy zvlášť, ale třeba loni jsme jeli úplně všichni od mladší přípravky až po starší žáky, protože mladší dorost jsme tehdy ještě neměli. Byly nás dva autobusy,“ prozrazuje a dodává, že klub pořádá i rozličné akce typu pálení čarodějnic či dokopné.

Ač jde o vyloženě mládežnický klub, není prý vyloučeno, že časem vnikne i mužský tým. „Zrovna nedávno jsme se o tom bavili s těmi osmnáctiletými kluky, kteří nám pomáhají s trénováním. Na pivo, protože už si můžou dát,“ líčí s úsměvem. „Říkali, že by bylo perfektní,

kdyby se to podařilo. Ale těžko předvídat, jak to dopadne. Jde o to, aby u nás ti, kteří jsou dnes v mladším dorostu, vydrželi. Pak bychom se o tom mohli bavit, ale zatím je to hudba budoucnosti.“

ROZTLESKÁVAČKY

V civilním životě je Lubomír Jandus mistrem skladu v malešické firmě Feron. „Jsem tam už čtyřicet let. Neříkám, že by mě to bavilo každý den, ale obecně jsem spokojený. I díky dobremu kolektivu. Shodou okolností je nás jedenáct, takže to mám hosené jako na fotbale. Někteří chlapi fotbal hráli nebo hrají, takže kolikrát padnou srandičky typu: Ty to dneska budeš hrát takhle a ty takhle,“ směje se.

Co vlastně obnáší profese mistra skladu? „V první řadě je to práce

s lidmi, což je na tom někdy nejhorší, jindy nejlepší. Jinak jde o vyskladnění, příjem a kontrolu materiálu, papíry, fakturace a podobné věci,“ vypočítává. „Baví mě, když je práce dost, protože pak to alespoň takzvaně odsejpa a jsou za mnou vidět výsledky. Naopak nemám rád, když není moc do čeho píchnout a člověk se nudí.“

Největšími koníčky Lubomíra Janduse jsou kromě fotbalu rodina, s manželkou Petrou má čtrnáctiletou dceru Natálku a desetiletou Adélku, a jízda na kole. Tato dvě hobby není problém spojit v jedno. „Občas si vyjedeme nebo vyrážíme jen tak na výlety. Když je čas, sedneme do auta, vezmeme i pejska, bíglíka, kterého jsme si nedávno pořídili, a jedeme.

Buď tam, kde to neznáme, nebo tam, kde jsme už byli a líbilo se nám tam. A prodeme se.“

Rodinnou stopu zanechal i v klubu. „Když jsme začínali v sršních, ani jedna z holek fotbal hrát nechtěla, tak manželka založila v Běchovicích roztleskávačky a ony dostaly společně s dalšími holčičkami třásně, naši vlnku se sršněm a chodily s námi na zápasy,“ líčí s tím, že projekt roztleskávaček fungoval asi osm let. „Přliv nových holčiček ustával a ty starší už z toho vyrostly a přestalo je to bavit.“ ■

INZERCE —

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Kam povedou Lubomírovy další kroky?

Po práci Jandus jistě zamíří na fotbal.

ZAOSTŘENO NA DÍVKY

1. SLAVIA, 2. DUKLA, 3. SPARTA. TAKOVÉ BYLO KONEČNÉ POŘADÍ NA FINÁLOVÉM TURNAJI DÍVČÍCH MLADŠÍCH PŘÍPRAVEK. O VÝSLEDKY ALESPŮN PRIMÁRNĚ TOLIK NEŠLO, ALE KDO BY SE Z ÚSPĚCHŮ NERADOVAL?

FOTČENO: BĚHEM FINÁLOVÉHO TURNAJE DÍVČÍCH MLADŠÍCH PŘÍPRAVEK NA HRÁŠTI V BRANÍKU AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

**35 studií
po celé ČR a SR**

**Služby
studia koupelen**

- . GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- . VÝPIS MATERIÁLU
- . TECHNICKÁ ZPRÁVA
- . ODBORNÝ PERSONÁL
- . ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- . INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- . SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- . DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

STUDIA KOUPELEN V PRAZE

- . Praha, Sykora Home: Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- . Praha-Jinočany, Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- . Praha-Podolí: Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- . Praha-Uhřetěves: Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

Dovolená v pohodě

Super ceny |
Slevy | Last Minute

Přijďte si vybrat do našich pražských poboček:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592, vodicikova@alexandria.cz

Revoluční 10/1083, 110 00 Praha 1, tel.: 270 005 560, GSM: 739 580 002, revolucni@alexandria.cz

Plzeňská 8/233 (OC NOVÝ SMÍCHOV), 150 00 Praha 5, tel.: 270 007 350, GSM: 731 132 918, smichov@alexandria.cz

Chlumecká 756/6 (OC ČERNÝ MOST), 198 00 Praha 9, tel.: 270 007 360, GSM: 778 750 983, cernymost@alexandria.cz

Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466, info@alexandria.cz

nebo navštivte naše webové stránky www.alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář